

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ εορτων (1α):
8-9, 26-10, 28-10, 8-11, 9-11,
25-11, 5-12, 6-12, 9-12 και 25-7,
5-1, 21-5, 20-7, 26-7, 27-7, 27-8

8-9, ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΓΚΟΤΣΗ

Ὁλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ἡ Ἐκκλησία μας πανηγυρίζει «τὸ Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας»...

Ὅπως βλέπομεν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ τροπάρια τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Γενεθλίου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, οἱ ἱεροὶ ὑμνογράφοι τονίζουν, παραλλήλως πρὸς τὴν Γέννησιν τῆς Παναγίας, καὶ τὸν ρόλον τῆς ὡς Μητρός τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη εἰς τὴν λύσιν τῆς στειρώσεως τῆς Ἄννης διαβλέπουν, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὴν λύσιν τῆς στειρώσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὁποία θὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρπούς τῆς θείας Χάριτος. Ἡ Χάρις αὕτη «καρπογονεῖν λαμπρῶς ἀπάρχεται» μέ τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ «Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου»

Ὁ βυζαντινὸς ἀγιογράφος τῆς εἰκόνος τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου ἀκολουθεῖ εἰς τὴν ἑνταξιν τῶν σχετικῶν σκηνῶν τὸ ἀπόκρυφον Πρωτευαγγέλιον τοῦ Ἰακώβου διὰ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὴν θαυματουργικὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου. Ταυτοχρόνως ὁμως μένει πιστὸς εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τὴν βλέπομεν εἰς τὰ τροπάρια τῆς ἑορτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνῶ εἰκονίζει τὴν Θεοτόκον ἐντὸς λίκνου, ὡς βρέφος ἐσπαργανωμένον, δὲν παραλείπει νὰ ἐπιγράψῃ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς τὰ συνήθη συμπιλήματα ΜΡ- ΘΥ (Μήτηρ Θεοῦ).

Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ τροπάρια τόσον τῆς ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅσον καὶ τῆς Συλλήψεως τῆς Ἀγίας Ἄννης (9 Δεκεμβρίου), τονίζεται ὅτι ἡ γεννηθεῖσα ἢ συλληφθεῖσα παιδίσκη εἶναι Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν εἰκόνα, δεσπάζει ἡ μορφή τῆς Ἀγίας Ἄννης, πού εἰκονίζεται μισοκαθισμένη εἰς τὸ κρεβάτι. Μέ τὴν ἀριστεράν της χεῖρα, πού μόλις προβάλλει ἀπὸ τὸ ὀλοκόκκινον μαφόριόν της, στηρίζει τὴν κεκλιμένην κεφαλὴν της. Αἱ εὐσεβεῖς σκέψεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔχει βυθισθῇ λόγῳ τοῦ παραδόξου θαύματος, διαβάζονται εἰς τὴν λυπηρὰν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της.

Εἰς τὸ μέσον τῆς εἰκόνος εἰκονίζονται αἱ δοῦλαι, αἱ «παιδίσκαι», πού σπεύδουν νὰ δώσουν φαγητόν εἰς τὴν λεχῶ καὶ νὰ τὴν περιποιηθοῦν. Ἡ μεσαία ἴσως νὰ εἶναι ἡ Ἰουδίθ, τὴν ὁποίαν κατ' ὄνομα ἀναφέρει τὸ Πρωτευαγγέλιον τοῦ Ἰακώβου. Μία ἀπὸ τὰς δούλας μέ ριπίδιον κάμνει ἄερα εἰς τὴν Ἄννα.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ ἄνω ἀριστερόν μέρος τῆς εἰκόνος ἔχει ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὴν συνάντησιν τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης μετὰ τὴν ἀναγγελίαν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου περὶ ἀποκτήσεως τέκνου. Οἱ δύο εὐτυχισμένοι γονεῖς ἐναγκαλίζονται καὶ ἀσπάζονται εἰς τὴν πύλην τοῦ σπιτιοῦ των (ἢ κατὰ τὸν Ψευδο-Ματθαῖον εἰς τὴν Χρυσὴν πύλην τῆς πόλεως). Ἡ Ἀγία Ἄννα λέγει εἰς τὸν ἄνδρα της κατὰ τὸ Πρωτευαγγέλιον: «Νῦν οἶδα ὅτι Κύριος ὁ Θεός εὐλόγησέ με σφόδρα...».

Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκόνος εἰκονίζεται ὁ Ἰωακείμ εἰς στάσιν προσευχῆς. Εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμὴν τὸν εὐρῆκεν ὁ ἄγγελος, πού τοῦ μετέφερε τὴν χαρμόσουν εἶδῃσιν. Ὁ Ἰωακείμ εὐρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Θεοτόκον, ἔχει ἐστραμμένον τὸ βλέμμα του πρὸς αὐτὴν καὶ συνομιλεῖ μαζί της. Πλησίον τῆς νεογεννήτου Παναγίας κάθεται γνέθουσα μία παιδίσκη.

Εἰς τὴν ὅλην εἰκόνα κυριαρχεῖ ὁ τόνος τῆς χαρᾶς. Τὰ χρώματα τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἀρχιτεκτονημάτων εἶναι ζωηρά, τὰ πρόσωπα φωτεινά, ὅπως ἄλλωστε ταιριάζει εἰς τὴν γέννησιν τέκνου ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀναμονῆς.

Κλείομεν τὴν ἀνάλυσιν τῆς εἰκόνος τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου μέ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου:

«Ὡς ζευγὸς λογικῶν τρυγόνων Ἰωακείμ καὶ Ἄννα τό σωφρονέστατον. Ὑμεῖς τὸν τῆς φύσεως νόμον, τὴν σωφροσύνην, τηρήσαντες τῶν ὑπὲρ φύσιν κατηξιώθητε· τετόκατε (=ἔχετε γεννήσει) γὰρ τῷ κόσμῳ Θεοῦ μητέρα ἀπείρανδρον. Ὑμεῖς εὐσεβῶς καὶ ὁσίως ἐν ἀνθρωπίνῃ φύσει πολιτευσάμενοι, ὑπὲρ ἀγγέλους καὶ τῶν ἀγγέλων δεσπόζουσιν νῦν θυγατέρα τετόκατε. Ὡς θυγάτριον ὠραιότατον καὶ γλυκύτατον· ὧς κρίνον ἀναμέσον τῶν ἀκανθῶν ἐκφυέν ἐξ εὐγενεστάτης καὶ βασιλικωτάτης ρίζης δαβιτικῆς... Ὡς ρόδον ἐξ ἀκανθῶν τῶν Ἰουδαίων φυέν καὶ εὐωδίας θείας πληρῶσαν τὰ σύμπαντα. Ὡς θυγατερ Ἀδὰμ καὶ μήτηρ Θεοῦ. Μακαρία ἡ ὁσφύς καὶ ἡ γαστήρ ἐξ ὧν ἀνεβλάστησας· μακάριαι αἱ ἀγκάλαι αἱ σε ἐβάστασαν καὶ χεῖλη τὰ τῶν ἀγνῶν φιλημάτων σου ἀπολαύσαντα, μόνα τὰ γονικά, ἵνα ᾗς ἐν πᾶσιν ἀειπαρθενεύουσα».

http://www.imkby.gr/theomitorika/gkotsi_2.htm

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ Μυροβλύτης (Ὀκτώβριος 26)

Ὁ Μεγαλομάρτυς Δημήτριος, γόνος τῆς ἑνδοξης πόλης Θεσσαλονίκης, ἦταν στρατιωτικὸς στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-305). Γενναῖος καὶ ἀτρόμητος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ κήρυκας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἶναι παράδειγμα χριστιανοῦ μάρτυρος.

Θὰ λέγαμε ὅτι ὑπῆρξε ὁ πρῶτος κατηχητὴς τῆς Ἐκκλησίας μας. Διότι χωρὶς τὸν παραμικρὸ φόβο κατηχοῦσε τοὺς νέους τῆς πόλης, ἐμπνέοντος σ' αὐτοὺς τὴ χριστιανικὴ πίστη.

Ἡ δραστηριότητα τοῦ Δημητρίου καταγγέλλθηκε στὸν Διοκλητιανό, ὁ ὁποῖος τὸν κάλεσε στὰ ἀνάκτορα. Ὁ Δημήτριος δήλωσε στὸ Διοκλητιανὸ ὅτι πράγματι εἶναι Χριστιανός, διότι μόνο ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ παρέχει ἠθικὴ λύτρωση καὶ αἰώνια ζωὴ.

Τότε ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε καὶ τὸν ἐκλείσαν στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες γίνονταν στὴ Θεσσαλονίκη ἀγῶνες. Οἱ εἰδωλολάτρες, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν δύναμη κάποιου Λυαίου, προκαλοῦσαν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν.

Τότε ἓνας νεαρὸς χριστιανός, ὁ Νέστωρ, ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐχὴ τοῦ Δημητρίου μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴ, μπῆκε στὸ στάδιο καὶ νίκησε τὸ σωματώδη Λυαῖο.

Ὁ Διοκλητιανὸς ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς ἥττας τοῦ Λυαίου ἔστειλε στρατιῶτες στὴ φυλακὴ καὶ μὲ τὴν λόγχη σκότωσαν τὸ Δημήτριο καὶ τὸ Νέστορα. Ἡ δὲ μητέρα Ἐκκλησία περιβάλλεται «ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων της», διότι αὐτὰ τὰ τέκνα της ἀποτελοῦν τὸ καύχημά της.

<http://www.phys.uoa.gr/%7Enektar/orthodoxy/agiologion/10/26.htm>

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐφιππος

Στὴν εἰκόνα αὐτὴ ὁ ἅγιος Δημήτριος παρουσιάζεται καβαλάρης με στρατιωτικὴ στολὴ πάνω σὲ κόκκινο ἄλογο φονεύοντας με τὸ δόρυ του τὸν τσάρο των Βουλγάρων Σκυλογιάννη. Πρόκειται γιὰ τὸ θαῦμα που ἐγένεε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1207 ἐξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ τσάρος των Βουλγάρων Ἰωαννίτζης που οἱ Βυζαντινοὶ ἀποκαλοῦσαν Σκυλογιάννη, φονεύτηκε κατὰ τὴν παράδοση ἀπὸ τὸν ἅγιο Δημήτριο, ὅταν ἐκεῖνος πολιορκοῦσε τὴ Θεσσαλονίκη. Στὸ πρόσωπο τοῦ αγίου Δημητρίου ἡ Θεσσαλονίκη βλέπει πάντοτε τὸν προστάτη της, τὸ στήριγμά της. (Ἡ ἀπελευθέρωση τῆς πόλης ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1912 συνέπεσε με τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τοῦ αγίου μας). Δίκαια ὁ ἅγιος Δημήτριος ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὸν υμνωδὸ τῆς Ἐκκλησίας «ὁ μέγας φρουρός τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ ρύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξαίρετος, πρόμαχος ὁ κράτιστος» (Κανὼν δεύτερος).

Σ' ἓναν ἄλλο Κανόνα, που συνέθεσε ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ὁ ἅγιος Δημήτριος φέρεται νὰ λέει στὴν προστατευομένην του πατρίδα Θεσσαλονίκη· «...μη

φοβού ουν, πατρίς μου, εμέ κατέχουσα, τους εχθρούς σου γαρ πάντας πατάξω εν Χριστώ και φυλάξω σε την τιμωσαν με».

Δίκαια παρατηρήθηκε, πως από όλες τις εικόνες του Αγίου Δημητρίου, η εικόνα του έφιππου αγίου αγαπήθηκε περισσότερο, γιατί ενσαρκώνει τα ελληνικά ιδεώδη της παλληκαριάς και της λεβεντιάς.

Στη συνείδηση των πιστών ο άγιος Δημήτριος δεν είναι μόνο, κατά τον υμνωδό, «κρηπίς ακατάβλητος και θεμέλιος άρρηκτος και πολιούχος, οικιστής και υπέρμαχος» της πόλεως της Θεσσαλονίκης και «εν πολλοίς και πολλάκις κινδύνους χαλεποίς των Θεσσαλονικέων προϊστάμενος», αλλά και ο μέγας υπέρμαχος της οικουμένης.

Για τούτο ψάλλει η Εκκλησία μας, «Μέγαν εΰρατο, έν τοίς κινδύνους, σέ υπέρμαχον, ή οίκουμένη, Άθλοφόρε τά έθνη τροπούμενον. Ώς ούν Λυαίου καθεΐλες την έπαρσιν, έν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τόν Νέστορα, οϋτως Άγιε Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τόν Θεόν ίκέτευε, δωρήσασθαι ήμίν τό μέγα έλεος». **Από το βιβλίο Ο Μυστικός κόσμος των Βυζαντινών Εικόνων (τόμος πρώτος) Χρήστου Γ. Γκότση Εκδ. Αποστολική Διακονία**
<http://www.enoriaka.gr/index.php?option=content&task=view&id=37&Itemid=228-10>, **Η Αγία Σκέπη της Θεοτόκου.** «Νεφέλη γαρ Κυρίου ην επί της Σκηνης ημέρας, και πυρ ην επ' αυτοίς νυκτός εναντίον παντός Ισραήλ». (**Έξοδος κεφ. μ' 36**).

Δέσποινα Θεοτόκε, το κειμήλιον των αρετών, η σκέπη και η καταφυγή πάντων των Χριστιανών, πρόσδεξαι τας δεήσεις των δούλων σου και λύτρωσαι ημάς εκ των ορατών και αοράτων εχθρών.

Θεοτόκε Παρθένε, η των ουρανών Πλατυτέρα, εσύ είσαι η κλίμαξ ην ο Ιακώβ εθεάσατο. Δια των ιδικών σου πρεσβειών ανερχόμενοι οι Άγγελοι αναφέρουν εις τον Άγιον Θεόν τας προσευχάς των Χριστιανών. κατερχόμενοι δε μεταφέρουν εις αυτούς την χάριν και τας δωρεάς Αυτού.

Νεφέλη οδηγούσε και εσκέπαζε τους Ισραηλίτας, όταν εβάδιζον εις την έρημον και νεφέλη εκάλυπτεν την Σκηνήν του Μαρτυρίου. Όλα αυτά όμως ήσαν τύπος και σκιά της χάριτος του Θεού.

Όταν όμως ο ήλιος της δικαιοσύνης, ο Ιησούς Χριστός εσκήνωσεν εν σοι, δια της ενσάρκου οικονομίας αυτού, τότε εσύ Θεοτόκε έγινες η φωτεινή Σκηνή του Αγίου Πνεύματος, φωτίζουσα, σκέπουσα, περιθάλπουσα και οδηγούσα τον νέον Ισραήλ εις τον Παράδεισον, εις την Βασιλείαν των ουρανών.

Πώς να μη σε ευχαριστήσωμεν Πάναγνε διότι με την αστραπόμορφον Σκέπην σου πλημμυρίζεις τας ψυχάς των ευσεβών Χριστιανών με θεία νοήματα; Εσύ Παναγία μας, ως φιλόστοργος Μήτηρ στολίζεις τις ψυχές μας δια των πολλών σου χαρίτων και τας καθιστάς ευαρέστους ενώπιον του Αγίου Θεού.

Η αισχύνη της ψυχικής γυμνότητος δια των πολλών σου χαρίτων καλύπτεται. Δια του ιερού σου Μαφορίου σκεπάζεις τις ψυχές μας αι οποίαι στερούνται ενδύματος γάμου και δεν ημπορούν να εισέλθουν εις την Βασιλείαν των Ουρανών.

Πολυύμνητε Κόρη, το ταμείον των θείων δωρεών μη παρίδης τας δεήσεις των πτωχών δούλων σου. Κάθε ψυχή στερουμένη έργων αγαθών προς Σε ανατρέχει. επιποθούσα δε της θείας Χάριτος προς Σε καταφεύγει. Εσύ είσαι η σκέπη και η ευπρέπεια πάντων των εις Σε προστρέχόντων.

Η ευσπλαγχνία σου Θεοτόκε, ωσάν θάλασσα ανεξάντλητος επικαλύπτει πάντας τους αμαρτωλούς και επιχέει προς τους δεομένους ιάματα των ψυχών και των σωμάτων.

Κάθε ψυχή, εφ' όσον επικαλείται την βοήθειάν σου Δέσποινα, όσον άμορφη κι αν έχη καταστή ένεκα της αμαρτίας δεν θα παραμείνη εις την ακοσμίαν αυτής, αλλά αι πρεσβείαι σου θα ελκύσουν επ' αυτήν την χάριν του Αγίου Πνεύματος.

Άνευ των ιδικών σου πρεσβειών και της ιδικής σου προστασίας και Σκέπης ουδείς λυτρούται εκ των ακαθάρτων λογισμών και ουδείς αναβαίνει άνευ των θερμών δεήσεών σου προς τον Θεόν και Πατέρα ημών.

Ω θαυμαστή πρεσβεία πάντων των Ορθοδόξων Χριστιανών! Των προφητών εκπλήρωμα, Αποστόλων δόξα, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα, της Παρθενίας το καύχημα και παντός του κόσμου πανθαύμαστος Σκέπη!

Ως όρνις σκέπασον υπό τας αγίας πτέρυγές σου και περιφρούρησον τα πιστά τέκνα σου, Θεοτόκε Παρθένε.

Καθ' ημέραν πράττομεν τα πονηρά και παροργίζομεν τον δίκαιον Θεόν. Ένεκα των πολλών αμαρτιών μας, υποπίπτομεν εις πολλούς πειρασμούς και θλίψεις. «Πολλάι αι θλίψεις του αμαρτωλού» (**Ψαλ. λα' 10**).

Πρόφθασον Δέσποινα και δώρησαι μετάνοιαν εις την πατρίδα μας και περίσκεπε αυτήν εκ των επαπειλούντων αυτήν εχθρών. «Εκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγή πονηρευομένων περιέσχον με» (**Ψαλ. κα' 17**).

Δεν θα υπήρχωμεν επί της γης Θεοτόκε, εάν δεν προέφθانون αι πρεσβείαι σου να εξευμενίσουν τον Άγιον Θεόν, προς τον οποίον καθ' ημέραν αμαρτάνομεν.

Παναγία μας, η παραμυθία πάντων των ευσεβών Χριστιανών, λύτρωσαί μας εκ της επικειμένης ημίν δικαίας του Θεού παιδεύσεως.

Σκέπε πάντοτε εκ πάσης απειλής ημάς Δέσποινα, ότι μετά Θεόν τας ελπίδας σοί αναθέμεθα.

Ταις της Πανυπερευλογημένης Δεσποίνης ημών Θεοτόκου πρεσβείαις, της ακαταμαχήτου ημών προστασίας, σώσον την κληρονομίαν σου Κύριε, ίνα απροσκόπτως και ελευθέρως δοξάζομεν το πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομά Σου, εις το οποίον πρέπει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις εις τους αιώνας. Αμήν.

ΜΟΝΑΧΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ

ΚΑΡΑΚΑΛΛΗΝΟΥ

http://frgewrgios.blogspot.gr/2015/10/blog-post_65.html

Στην εορτή των αγ. Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ, 8-11

«Λέγω γαρ υμίν ότι χαρά γίνεται εν τω ουρανώ επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι», ο Χριστός μας λέει: ότι χαρά γίνεται, πανηγύρι γίνεται στον ουρανό από τους αγγέλους του Θεού όταν δούν να μετανοεί ένας χριστιανός και να αφήνει τη ζωή της αμαρτίας.

Γιατί ο άνθρωπος, όπως λέει η Εκκλησία μας, δεν είναι μόνο αυτό που φαίνεται, το σώμα δηλαδή, αλλά είναι κι αυτό που δεν φαίνεται. Κι αυτό είναι η ψυχή μας. Και την ψυχή την φροντίζουν ο Θεός και οι άγγελοί Του. Όταν βαπτιστήκαμε ο καθένας από μας πήρε ως φύλακα της ζωής του έναν άγγελο. Γι' αυτό, όταν ο Σατανάς προσπαθήσει να μας μπλέξει στα δίχτυα της αμαρτίας, ο φύλαξ άγγελός μας μας οδηγεί στο σωστό δρόμο, μας δείχνει τον δρόμο της ευσεβείας. Μας διώχνει από τον δρόμο της ασεβείας, της πλάνης, της αμαρτίας. Ο φύλαξ άγγελός μας μας προστατεύει. Όπως, βεβαίως, μας προστατεύουν και οι αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ, των οποίων την Σύναξη εορτάζει σήμερα η αγία μας Εκκλησία.

Οι άγιοι αυτοί αρχάγγελοι μας καθοδηγούν στην ορθή πίστη του Χριστού. Όπως, δηλ., ο αρχάγγελος Μιχαήλ, την ώρα που ο Εωσφόρος έπεφτε εξαιτίας της υπερηφάνειάς του, είπε «στωμεν καλώς, στωμεν μετά φόβου» - για να μην πέσει στην υπερηφάνεια κανένα άλλο από τα υπόλοιπα 9 τάγματα των Αγγέλων - έτσι και εμεις να προσέχουμε να μην πέφτουμε με την θέλησή μας στην αμαρτία. «Είδον τον

σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα» (**Λουκ.10,18**) λέει ο Κύριος. Γι' αυτό άς προσέχουμε να μην είμαστε υπερήφανοι άνθρωποι, αλλά ταπεινοί.

Ποιο είναι όμως το έργο των αγγέλων; Οι άγγελοι είναι οι υπηρέτες του σχεδίου της Θείας Οικονομίας. Όπως λέει η Γραφή, οι άγγελοι είναι «λειτουργικά πνεύματα εις διακονίαν αποστελλόμενα δια τους μέλλοντας κληρονομειν σωτηρίαν». «Παρεμβαλει άγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αυτών» (**Ψαλμ. 34,7**) λέει ο Ψαλμωδός Δαυίδ.

Στην Παλαιά Διαθήκη οι Άγγελοι φώτιζαν τους Προφήτες να πουν αυτά που είπαν, τις προφητείες τους, δηλαδή. Δεν έχουμε όμως μόνο στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης αγγελικές εμφανίσεις ανάμεσα στους ανθρώπους. Τέτοιες έχουμε και στα χρόνια της Καινής Διαθήκης.

Πριν γεννηθεί ο Κύριος ο αρχάγγελος Γαβριήλ εμφανίστηκε στον ύπνο του Ιωσήφ λέγοντάς του να πάρει υπό τη προστασία του την Παναγία. Ο ίδιος αρχάγγελος εμφανίστηκε στον Ιωσήφ λέγοντάς του να φύγει στην Αίγυπτο για να γλιτώσει από το μαχαίρι του Ηρώδη τον Χριστό. Νωρίτερα ο αρχάγγελος Γαβριήλ εμφανίστηκε στην Παναγία, στο σπίτι της στη Ναζαρέτ και της ανήγγειλε ότι θα γίνει μητέρα του Ιδίου του Θεού. Επίσης, ο ίδιος αρχάγγελος εμφανίστηκε την ώρα του Θυμιάματος στον πατέρα του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, στον Ζαχαρία, και του είπε ότι η γυναίκα του Ελισάβετ θα τεκνοποιήσει. Αυτά είναι ορισμένα από τα παραδείγματα εμφανίσεων αγγέλων στην Αγία Γραφή.

Οι άγγελοι είναι φύλακες των χριστιανών. Ο Κύριος δια πρεσβειών των Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ και πασών των επουρανίων Δυνάμεων Ασωμάτων, να χαρίζει σε όλους μας πίστη, μετάνοια, να μας έχει στολισμένους με αρετές, για να κερδίσουμε όλοι από κοινού τη βασιλεία των Ουρανών. Αμήν!
http://www.aegeantimes.gr/pigizois/orthod_latria/agiologio/arx_mixail_gavriil.htm

9-11, Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΝΩΜΗΣ

Δεν θα παύση η Αγία του Χριστού Εκκλησία, να αναδεικνύη αγίους έως της συντελείας του αιώνος. Χαίρει η Εκκλησία διά τους νεοφανείς αγίους, εξαιρέτως δε διά το νέκταρ το γλυκύτατον της εναρέτου ζωής, το πολύτιμον σκεύος των δωρεών του Παναγίου Πνεύματος, τον Θεοφόρο Ιεράρχη, τον Άγιο Νεκτάριο επίσκοπο Πενταπόλεως.

Ο Άγιος του Θεού, γεννήθηκε την 1 Οκτωβρίου του 1846 στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης κι έλαβε το όνομα Αναστάσιος. Οι γονείς του ήταν ο Δημοσθένης Κεφαλάς και η Μαρία. Η μητέρα του ήταν πολύ ευσεβής και όταν ο Άγιος ήταν πέντε ετών του δίδαξε τον ν' (50ο) ψαλμό του Δαβίδ. Όταν ο Αναστάσιος έφθανε στο στίχο "διδάξω ανόμους τας οδούς σου" τον επαναλάμβανε πολλές φορές, σαν να ήξερε πόσο καθοριστικός θα ήταν ο ρόλος του αργότερα.

Για λόγους οικονομικούς αφού τελείωσε το Δημοτικό και το Σχολαρχείο στην πατρίδα του, έφυγε σε ηλικία δεκατεσσάρων χρονών για την Κωνσταντινούπολη, και προσελήφθη ως υπάλληλος σε συγγενικό κατάστημα με μόνη αμοιβή στέγη και τροφή. Παρά τις δύσκολες συνθήκες βρίσκει καταφύγιο στη μελέτη (τη μόνιμη στη ζωή του συντροφιά): όσα από τα ρητά τα θεωρούσε ωφέλιμα για τους αγοραστές του, τα σημείωνε στα περιτυλίγματα του καπνού. Αργότερα εργάστηκε ως παιδονόμος στο Αγιοταφικό Μετόχι της Πόλης, όπου διευθυντής ήταν ο θείος του. Αγαπούσε και συμμετείχε σχεδόν κάθε ημέρα στις εκκλησιαστικές ακολουθίες. Ο πόθος γιά την Μοναχική Πολιτεία ήταν διακαής.

Το 1868 σε ηλικία είκοσι ετών φεύγει από την Πόλη και μεταβαίνει στη Χίο και υπηρετεί ως γραμματοδιδάσκαλος στο Λιθί, έως το 1873, όπου προσέρχεται στην

Νέα Μονή και μετά από τριετή δοκιμασία λαμβάνει, στις 7 Νοεμβρίου 1876, το αγγελικό σχήμα με το όνομα Λάζαρος. Στις 15 Ιανουαρίου του 1877 χειροτονείται διάκονος από τον μητροπολίτη Χίου, Γρηγόριο και μετονομάζεται σε Νεκτάριο. Στην Χίο φοιτά στο Γυμνάσιο, αλλά ο σεισμός του 1881 τον αναγκάζει να έρθει στην Αθήνα, όπου στο Βαρβάκειο δίνει τις απολυτήριες εξετάσεις, ως κατ' οίκον διδαχθείς και παίρνει το απολυτήριο.

Το 1881 ταξιδεύει στην Αλεξανδρεία, όπου συναντά τον πατριάρχη Σωφρόνιο, ο οποίος τον παροτρύνει να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο, κάτι που γίνεται εφικτό με την οικονομική υποστήριξη των αδελφών Χωρέμη. Το 1882 πήρε την υποτροφία του κληροδοτήματος Α.Γ. Παπαδάκη. Πήρε το πτυχίο του τον Οκτώβριο του 1885 με βαθμό "καλώς".

Στις 23 Μαρτίου του 1886 χειροτονείται πρεσβύτερος από τον Αλεξανδρείας Σωφρόνιο. Στις 6 Αυγούστου του ιδίου έτους χειροθετείται Μέγας Αρχιμανδρίτης και Πνευματικός και τοποθετείται στην Πατριαρχική Αντιπροσωπεία Καΐρου. Εργάζεται συνεχώς με ζήλο και αυταπάρνηση. Η Εκκλησία της Αλεξανδρείας τον αμείβει με το ύπατο αξίωμα. Στις 15 Ιανουαρίου του 1889 χειροτονείται μητροπολίτης Πενταπόλεως, στον Άγιο Νικόλαο Καΐρου (ο οποίος ανακαινίστηκε ριζικώς υπό του Αγίου), από τον Πατριάρχη Σωφρόνιο, τον πρώην Κερκύρας Αντώνιο και τον Σιναίου Πορφύριο. Ως μητροπολίτης συνέχισε να ασκεί τα ίδια καθήκοντα, χωρίς μάλιστα να πληρώνεται, λόγω της δεινής οικονομικής κατάστασης του Πατριαρχείου. Έλαβε ενεργό μέρος για τις εκδηλώσεις της 50ετηρίδος της αρχιερατείας του ευεργέτη και προστάτη του Πατριάρχη, που έμελλε να γίνει διώκτης του. Με μεγάλη ταπείνωση δέχτηκε το αξίωμα της αρχιερωσύνης...

Οι αρετές του Αγίου διαδόθηκαν παντού και όλοι μιλούσαν με θαυμασμό για το θησαυρό που τους χάρισε ο Θεός. Όμως ο δημιουργός της κακίας, ο διάβολος, δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή του. Πράγματι κάποιοι στο περιβάλλον του ενενηντάχρονου Πατριάρχη διέβαλαν τον Άγιο, ότι δήθεν ξεσηκώνει το λαό και επιδιώκει να αναλάβει τον Θρόνο της Αλεξανδρείας...

Οι πιστοί εθλίβησαν που στερήθηκαν τον "συμπαθέστατον των Αρχιερέων και τον αγαθώτατον και δραστηριώτατον των κληρικών".

...Μετά από αγώνες καταφέρνει να πάρει μία θέση ιεροκήρυκος στην Εύβοια... Τον Μάρτιο του 1894 αναλαμβάνει την διεύθυνση της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής. ..Η προσευχή του ήταν το σημαντικότερο λίπασμα για την άνθηση της σχολής. Παράλληλα ασκούσε και λειτουργικό, κηρυκτικό, εξομολογητικό και φιλανθρωπικό έργο. Σχετίζεται με τον παπα-Νικόλαο Πλανά και παίρνει μέρος στις αγρυπνίες στο εκκλησάκι του Αγίου Ελισαίου, όπου έψαλαν οι Παπαδιαμάντης και Μωραϊτίδης.

Τον Ιούλιο του 1898 επισκέπτεται για πρώτη φορά το Άγιον Όρος. Διέμεινε για ένα μήνα και επισκέφτηκε τα κυριότερα μοναστήρια και σκήτες. Συνδέθηκε ιδιαίτερα με τον Γέροντα Δανιήλ με τον οποίο διατήρησε μία πολύχρονη φιλία. Επίσης συνεδέθη με τον π. Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη, ο οποίος αργότερα διαδέχθηκε τον Άγιο Σάββα της Καλύμνου στην πνευματική καθοδήγηση της μονής στην Αίγινα...

Το 1904 έγινε πραγματικότητα η επιθυμία του για ίδρυση γυναικείας μοναστικής αδελφότητας, αρχικά αποτελούμενης από τέσσερις αδελφές. Ο Άγιος δεν έπαυε να τις κατευθύνει πνευματικά, να τις στηρίζει ηθικά και οικονομικά. Στις 7 Φεβρουαρίου του 1908 υπέβαλε την παραίτησή του από την διεύθυνση της Ριζαρείου λόγω ασθενείας.

Αφοσιώνεται στην καθοδήγηση των μοναχών, στην ανοικοδόμηση της Μονής, στη συγγραφή και στην πνευματική και οικονομική στήριξη των αδυνάτων κατοίκων

του. Οι δοκιμασίες όμως δεν σταμάτησαν. Για ποικίλους λόγους η επίσημη αναγνώριση της Μονής δεν ήλθε, παρά μόνο όταν ο Άγιος είχε κοιμηθεί. Επιπλέον, κατηγορήθηκε για ανηθικότητα από τη μητέρα μίας κοπέλας που κατέφυγε στη Μονή να μονάσει. Όλες αυτές τις δοκιμασίες τις βίωνε με απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό και είναι χαρακτηριστικό πως μία από τις προσφιλείς ασχολίες του ήταν η φιλοτέχνηση σταυρών στους οποίους έγραφε " Σταυρός μερίς του βίου μου".

Η υγεία του Αγίου ήταν πάντα εύθραυστη...Την Κυριακή 8 Νοεμβρίου του 1920, προς το μεσονύκτιο παρέδωσε πλήρης ουρανίου γαλήνης την μακαρία ψυχή του εις χείρας Θεού ζώντος, τον οποίο αγάπησε εκ νεότητος και δι' όλου του βίου εδόξασεν, σε ηλικία 74 ετών. Το τίμιο λείψανο του Αγίου ευωδίαζε και ευώδες μύρον έκβλυζε από το πρόσωπό του. Αυθημερόν μεταφέρθηκε στην Αίγινα κι εψάλη η εξόδιος ακολουθία και ετάφη εν συρροή κλήρου και λαού....

Όντως ο Άγιος Νεκτάριος είναι ο Άγιος του αιώνας μας, ο γλυκύς, ο πράος, ο ανεξίκακος, ο ταπεινός και διά τούτο έλαβε και λαμβάνει τόση χάρη από τον Κύριο της Δόξης.

Ο συμπαθής Άγιος να παρέχει ενί εκάστω, εν παντί και πάντοτε την πατρική και σωστική αντίληψί του και βοήθεια.

Αμην. <http://www.i-m-patron.gr/agiosnektarios/>

ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Η ΠΑΝΣΟΦΟΣ, (25 Νοεμβρίου)

Στα συναξάρια και τα υμνολογικά κείμενα, η Αγία Αικατερίνη ονομάζεται πάνσοφος, όχι απλώς σοφή, αλλά πάνσοφος. Είχε σπουδάσει και γνώριζε σχεδόν όλες τις Επιστήμες της εποχής της, πράγμα πολύ σπάνιο και για εκείνη την εποχή. "Αύτη πάσαν παιδείαν Ελληνικήν και Ρωμαϊκήν άκρως εκγυμνασθείσα, Ομήρου τε και Βιργιλίου του Ρωμαίων μεγίστου Ποιητού, Ασκληπιού τε και Ιπποκράτους και Γαληνού των Ιατρών, Αριστοτέλους τε και Πλάτωνος, Φιλιστίωνός τε και Ευσεβίου των Φιλοσόφων και όση Ρητορική εφευρέθη τω κόσμω, ου μην δέ, αλλά και πάσαν λέξιν γλωσσών μεμαθηκυία, εις έκπληξιν έφερεν ου μόνον τους ορώντας αυτήν, αλλά γε και τους ακούοντας περί της φήμης και σοφίας και παιδείας αυτής". Αυτό όμως πού, κατ' εξοχήν, φανερώνει το πλήρωμα της παιδείας που κατείχε δεν είναι μόνο τα όσα προαναφέρθηκαν και τα οποία είναι πράγματι θαυμαστά, αλλά κυρίως ο πλούτος της καρδιάς της. Ήταν κάτοχος της "άνωθεν σοφίας", η οποία δεν φουσκώνει τα μυαλά, αλλά πλαταίνει την καρδιά έτσι που να χωρά όλη την οίκουμένη. Καλωσυνάτη και ταπεινή καθώς ήταν είχε απλότητα στους τρόπους, αλλά και σταθερότητα στις αποφάσεις της και αυτό φάνηκε καθαρά τον καιρό του μαρτυρίου της. Με την αληθινή σοφία που κατείχε εξευτέλισε τους ειδωολάτρες ρήτορες και άφησε να φανή καθαρά ότι η πίστη τους είναι ψεύτικη και τα λόγια τους σκέτη φλυαρία. "Και ρητόρων έπαυσας τας φληνάφους ρήσεις πολύαθλε", ή σε άλλο ύμνο, "τω Χριστώ την ευχαριστίαν εν νυκτί και ημέρα προσέφερεν· τα δε είδωλα καθείλε και τους ταύτα αφρόνως λατρεύοντας, ρητόρων την γνώσιν καταπτύσασα".

Οι γνώσεις γύρω από τα ανθρώπινα επιτεύγματα σε όλους τους τομείς είναι χρήσιμες, όπως και η μελέτη και ενασχόληση με τα βιβλία, διότι ακονίζει το μυαλό και ανοίγει νέους ορίζοντες. Ιδιαίτερα κρίνεται απαραίτητη η γνώση της Ιστορίας και κατά κύριο λόγο της Ιστορίας του τόπου μας αφού, όπως έχει πολύ σωστά λεχθεί, "έθνος που δεν γνωρίζει την Ιστορία του είναι καταδικασμένο να αποθάνη". Όμως για τα λεγόμενα υπαρξιακά προβλήματα του ανθρώπου, όπως π.χ. γιατί γεννηθήκαμε, ποιός είναι ο σκοπός της ζωής μας, γιατί πεθαίνουμε, τί υπάρχει μετά θάνατον, το αν υπάρχει Κόλαση και Παράδεισος κ.λ.π., δεν είναι σε θέση να προσφέρει λύση η ανθρώπινη γνώση, αλλά μόνον η Θεολογία, δηλαδή η Αλήθεια που μας αποκάλυψε ο Ίδιος ο Τριαδικός Θεός και βιώνεται από την Ορθόδοξη

Εκκλησία. Η Ορθόδοξη Θεολογία προσφέρει λύση σε όλα τα προβλήματα του ανθρώπου. Του παρέχει ουσιαστική βοήθεια, αφού του μαθαίνει τον τρόπο να τα αντιμετωπίζει και τελικά να τα υπερβαίνει.

Η Αγία Αικατερίνη ως φορέας της ανθρώπινης σοφίας και παιδείας, αλλά πρωτίστως και κυρίως της κατά Θεόν, φανερώνει καθαρά με την φωτεινή ζωή της, ότι αληθινή παιδεία είναι εκείνη η οποία δεν παρέχει απλώς ξερές γνώσεις, αλλά κυρίως πλάθει ψυχές, δημιουργεί ήθος και τελικά μεταμορφώνει την ύπαρξη.
http://www.parembasis.gr/1997/97_11_06.htm

Η Αγία Αικατερίνα Πολιούχος της Ιεράς Μονής Σινά

Αξιοζήλευτο δώρο του Θεού στη Μονή αποτελούν τα Ιερά Λείψανα της αγίας Αικατερίνης, τα οποία βρέθηκαν στο Παρεκκλήσιο της κορυφής του όρους που φέρει σήμερα το όνομά της. Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια το 294 μ.Χ. από αριστοκρατική ειδωλολατρική οικογένεια και πήρε το όνομα Δωροθέα. Σπούδασε στις εθνικές σχολές της εποχής φιλοσοφία, ρητορική, ποίηση, μουσική, μαθηματικά, αστρονομία και ιατρική. Το απαράμιλλο σωματικό της κάλλος, η εκπληκτική της μόρφωση, η αριστοκρατική της καταγωγή και η αρετή με την οποία ήταν στολισμένη, την έκαναν περιζήτητη νύφη. Αυτή όμως αρνιόταν κάθε παρόμοια πρόταση, έως ότου κάποιος Μοναχός της γνώρισε τον αληθινό Νυμφίο των ψυχών, τον Ιησού Χριστό. Βαπτίσθηκε και ονομάσθηκε Αικατερίνα, που κατά μία εκδοχή σημαίνει Στεφανία ή Πολυστεφανία.

Κατά την διάρκεια των διωγμών του Αυτοκράτορα Μαξιμίνου, στις αρχές του 4^{ου} αιώνα, ομολόγησε την πίστη της στον Ιησού Χριστό και δημοσίως κατηγόρησε τον Αυτοκράτορα για τις θυσίες του προς τα είδωλα. Εκείνος διέταξε πενήντα ρήτορες από όλη την αυτοκρατορία να την μεταπείσουν, αλλά αντιθέτως αυτοί πείσθηκαν από εκείνη, από τα ρητά των αρχαίων ελλήνων φιλοσόφων, τα σχετικά με τον αληθινό Θεό, και επίστευσαν στον Ιησού Χριστό. Μετά από αυτό η Αγία βασανίσθηκε σκληρά, αλλά αντί να καμφθεί το ηθικό της κατόρθωσε με το ένθεο παράδειγμά της να προσελκύσει στη Χριστιανική πίστη τη σύζυγο του Αυτοκράτορα και άλλα μέλη της Αυτοκρατορικής Αυλής.

Κατά την παράδοση, μετά από τον αποκεφαλισμό της, άγγελοι παρέλαβαν το σώμα της και το μετέφεραν στην κορυφή του υψηλότερου όρους του Σινά, το οποίο σήμερα φέρει και το όνομά της. Ανάμεσα στον 8^ο με 9^ο αιώνα η ύπαρξη του αγίου λειψάνου αποκαλύφθηκε σε όνειρο Μοναχών της Μονής, οπότε και έγινε η ανακομιδή και η τοποθέτησή του στο Άγιο Βήμα του Καθολικού της Μονής, μέσα σε μία μαρμάρινη λάρνακα. Το μύρο που ανάβλυζε και ακόμη αναβλύζει από την Αγία Κάρα της Αγίας είναι ένα συνεχές θαύμα. Η ευλάβεια προς την αγία Αικατερίνα και το όνομά της διαδόθηκε στη Δύση από τους Σταυροφόρους, και από τον 11^ο αιώνα και μετά η Μονή του Θεοβαδίστου Όρους Σινά άρχισε να γίνεται γνωστή και ως Μονή της Αγίας Αικατερίνης . <http://www.sinaimonastery.com/index.php?lid=29>

5-12, ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓ.ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ (Αγ.Λουκα, Επισκ. Κριμαίας).

Ο άγιος πού γιορτάζουμε σήμερα, είναι φωστήρας μεγάλος, ένας από τους μεγαλύτερους αγωνιστές της ευσέβειας. ..

Ήταν μεγάλος ασκητής καί υπήρξε ιδρυτής της Λαύρας. Η Λαύρα του, η οποία βρισκόταν κοντά στα Ιεροσόλυμα, υπήρχε για πολλούς αιώνες μεγάλο κέντρο του μοναχισμού καί πρότυπο της μοναχικής ζωής. Ήταν πάρα πολύ αυστηρό μοναστήρι, μάλλον το πιο αυστηρό άπ' όλα στην εποχή του. Δεν ήταν σαν τα συνηθισμένα μοναστήρια τα οποία έχουν στο κέντρο τους καθολικό και γύρω γύρω μοναστηριακά κτίρια.

Το μοναστήρι του αγίου Σάββα βρισκόταν μέσα σε βράχο. Σέ μία σπηλιά μεγάλη βρισκόταν το καθολικό της μονής καί γύρω σε σπήλαια πιο μικρά τα κελλιά των μοναχών. Τον τόπο όπου θα έπρεπε να χτιστεί η εκκλησία τον έδειξε στον όσιο ο ίδιος ο Θεός με μία πύρινη στήλη. ..Δεν μπορούσε οποιοσδήποτε άνθρωπος να μπει στη Λαύρα του Οσίου. Για να βρεθεί μέσα, έπρεπε ν' ανεβεί τα σχοινιά, πού τα πετούσαν οι μοναχοί από πάνω. Εκεί μέσα στα σπήλαια ζούσε ό άγιος Σάββας με τους μοναχούς του. Η ζωή τους ήταν πάρα πολύ δύσκολη, πιο δύσκολη από τη ζωή των μοναχών σε άλλα μοναστήρια. Υπήρχε πάρα πολύ έντονο το στοιχείο της προσευχής. Την προσευχή του Ιησού, πού συνήθως στα μοναστήρια οι μοναχοί την κάνουν 500 φορές την ημέρα, στην Λαύρα του αγίου την έκαναν 1500 φορές καί με πολλές μετάνοιες.

Πολλά θα μπορούσε να πει κανείς για τη ζωή του μεγάλου αυτού αγίου του Θεού. Θα διηγηθώ μόνο ένα περιστατικό πού μαρτυρεί για τη γενναιότητα του πνεύματός του. Ό άγιος Σάββας ζούσε στα τέλη του πέμπτου καί το πρώτο μισό του έκτου αιώνα. Το 451 στη Χαλκηδόνα συνήλθε η τετάρτη Οικουμενική σύνοδος, η οποία καταδίκασε την αίρεση του μονοφυσιτισμού. Αρχηγός της αιρέσεως αυτής ήταν ό αρχιμανδρίτης Ευτύχιος, ο οποίος δίδασκε ότι, μετά την ένωση στον Χριστό υπάρχει μόνο μία φύση, η θεία. Γι'αυτό, κατά τον Ευτυχί, ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι μόνο Θεός καί όχι Θεάνθρωπος.

Παρ' ό,τι η Σύνοδος καταδίκασε την αίρεση, υπήρχαν πολλοί πού δεν δέχθηκαν τίς αποφάσεις της Συνόδου καί θεωρούσαν τη διδασκαλία του Ευτυχί ορθόδοξη. Ό πατριάρχης Ιεροσολύμων έστειλε επιστολή στον αυτοκράτορα όπου τον παρακαλούσε να βάλει τέλος στην εξάπλωση της αιρέσεως του μονοφυσιτισμού. Στό γράμμα του ό πατριάρχης έγραψε ότι στην αποστολή πού θα φέρει το γράμμα θα είναι καί ο Μέγας Σάββας. Αφού διάβασε την επιστολή ό αυτοκράτορας, ζήτησε να δει τον άγιο Σάββα. Εν τω μεταξύ οι αυλικοί δεν τον άφησαν να παρουσιαστεί μπροστά στον αυτοκράτορα, επειδή όλο το ράσο του ήταν μπαλωμένο. Φώναξαν αμέσως τον άγιο Σάββα. Ο αυτοκράτορας Αναστάσιος όταν τον είδε έμεινε κατάπληκτος. Μπροστά του στεκόταν ένας άνθρωπος μεγαλοπρεπής καί ταυτόχρονα ταπεινός, με πρόσωπο πού έλαμπε από τη θεία χάρη. Ο αυτοκράτορας σηκώθηκε από το θρόνο του καί έβαλε στον άγιο βαθιά μετάνοια. Του υποσχέθηκε ότι θα κάνει όλα όσα ζητάει ό πατριάρχης καί ότι θα σταματήσει την αίρεση.

Παρ' όλ' αυτά ο αυτοκράτορας πολύ γρήγορα ξέχασε τίς υποσχέσεις του. Στόν πατριαρχικό θρόνο της Αντιοχείας τοποθέτησε τον αιρετικό Σεβήρο, έδιωξε από τη θέση του τον πατριάρχη Ιεροσολύμων Κοσμά, τον όποιο έστειλε εξορία, καί αντί αυτού έβαλε τον Ιωάννη. Ο Ιωάννης όμως αρνήθηκε να έχει κοινωνία με τον Σεβήρο καί δεν τον άφησε να μπει στον ναό του Παναγίου Τάφου. Ο αυτοκράτορας, όταν το έμαθε, ξέσπασε με οργή. Τί κάνει τότε ο μεγάλος αυτός, ο όσιος Σάββας; Μια μέρα μετά το τέλος της θείας Λειτουργίας ο πατριάρχης Ιωάννης μαζί με τον άγιο Σάββα και με έναν άλλο μεγάλο άγιο, τον Θεόδωρο, ανεβαίνουν στον άμβωνα καί από εκεί απαγγέλλουν το ανάθεμα εναντίον του Σεβήρου και του αυτοκράτορα Αναστασίου. Βλέπετε την μεγαλοψυχία, την ανδρεία καί την δύναμη της πίστης;

Ο αυτοκράτορας έδωσε διαταγή να συλληφθούν αμέσως οι τρεις γενναίοι ομολογητές και να κλειστούν στη φυλακή. Είχε σκοπό να τους στείλει αργότερα στην εξορία. Ο Κύριος όμως δεν άφησε τον Αναστάσιο να πραγματοποιήσει το σχέδιο του. Πολύ σύντομα πέθανε. Ο νέος αυτοκράτορας, πού ανέβηκε στο θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως έβαλε τέλος στην αίρεση του μονοφυσιτισμού καί οι τρεις αγωνιστές της αλήθειας αποφυλακίστηκαν.

Την υπόλοιπη ζωή του ο όσιος Σάββας την πέρασε με αυστηρή νηστεία και προσευχή. Η νηστεία που τηρούσε ο άγιος σε μας σήμερα μάλλον φαίνεται απίθανη' πέντε ημέρες την εβδομάδα δεν έτρωγε τίποτα και μόνο τα Σάββατα και τις Κυριακές, όταν πήγαινε στο μοναστήρι, εκεί έτρωγε λίγο. Στή σπηλιά που ζούσε, ασχολιόταν μόνο με την προσευχή και τη χειρωνακτική εργασία πλέκοντας καλάθια. Πέθανε ειρηνικά σὲ ηλικία 94 χρονῶν. ταις αυτού αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον
 ημας.
 αμην.

http://proskynitis.blogspot.com/2010/12/blog-post_5536.html

6-12, Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε στα Πάταρα της Λυκίας της Μικράς Ασίας γύρω στα 230 με 250 μ.Χ. Πότε ακριβώς γεννήθηκε δεν είναι γνωστό. Πάντως κατά το έτος 300 μ.Χ., την εποχή των ασεβών αυτοκρατόρων Διοκλητιανού και Μαξιμιανού, ήταν Αρχιερέας των Μυραίων. Έζησε δε και μέχρι τα χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Οι γονείς του ήταν ευσεβείς χριστιανοί και η οικονομική τους κατάσταση ήταν πολύ καλή. Γι' αυτό οι φωτισμένοι γονείς του, μόρφωσαν πρώτα την απαλή ψυχή του παιδιού τους με τη θρησκεία του Χριστού μας και ύστερα τον έστειλαν στο σχολείο για να μάθει γράμματα. Από μικρός ο Άγιος Νικόλαος έδειχνε την αφοσίωσή του και την αγάπη του στο Θεό, περνώντας την ημέρα του με προσευχές και νήστευε την Τετάρτη και την Παρασκευή. Ακόμα και όταν ήταν βρέφος σύμφωνα με μια παράδοση δεν ήθελε να θηλάσει Τετάρτη και Παρασκευή, παρα μόνο μετά τη δύση του ηλίου.

Όταν μεγάλωσε μισούσε τις απρεπείς και τις κακές συνομιλίες και συναναστροφές ...Εκείνο τον καιρό Αρχιεπίσκοπος της Λυκίας ήταν ο θεός του. Αφού εκτίμησε τις αρετές και τη μεγάλη του πίστη τον κάλεσε στην υπηρεσία του Κυρίου και τον χειροτόνησε ιερέα της Επισκοπής. ..Ο Άγιος Νικόλαος ήταν άνθρωπος των έργων και όχι των λόγων.

Οι μέρες του Αγίου περνούσαν με νηστεία, προσευχή και πολλές ελεημοσύνες. Άγρυπνα γονάτιζε και παρακαλούσε τον Χριστό να του δίνει δύναμη, υπομονή και θάρρος για να μη λυγίσει στους πειρασμούς του σατανά... Κοντά στα Πάταρα, σε απόσταση τεσσάρων χιλιομέτρων, ήταν μια μικρή πόλη που την έλεγαν Μύρα. Η πόλη Μύρα είναι στην Μικρά Ασία, αργότερα έγινε πρωτεύουσα της Λυκίας. Εκεί πέθανε ο Μητροπολίτης της πόλης και ήθελαν να βρουν κάποιον άξιο για να τον αντικαταστήσει.

Τότε μαζεύτηκαν οι Επίσκοποι και οι κληρικοί της επαρχίας των Μύρων για να εκλέξουν Αρχιερέα. Εκεί που συνεδρίαζαν, σηκώθηκε ένας από τους επισκόπους και είπε στους άλλους, να παρακαλέσουν τον Θεό να τους φωτίσει, για να κάνουν καλή επιλογή. Τη νύκτα, όλοι οι επίσκοποι είδαν στον ύπνο τους έναν άγγελο, που τους είπε να πάνε το πρωί στην Εκκλησία και όποιος μπει πρώτος μέσα, αυτόν να κάμουν επίσκοπο. Πράγματι έτσι έγινε. Ο πρώτος που μπήκε στο Ναό ήταν ο Νικόλαος. Έτσι χειροτονήθηκε ο Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων.

Η φιλανθρωπική του δράση μεγάλωσε πολύ όταν έγινε Αρχιερέας. Ίδρυσε φτωχοκομείο, ξενώνα, νοσοκομείο και άλλα ιδρύματα...

Στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, πήραν μέρος 318 Πατέρες και ο ίδιος ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Άγιος Σπυρίδωνας, ο Μέγας Αθανάσιος και άλλοι. Όταν σε κάποια στιγμή ο Αρειος έφερε σε αδιέξοδο τους Αγίους Πατέρες, ο Άγιος Σπυρίδωνας έκανε το θαύμα με το κεραμίδι. Δηλαδή έβαλε ένα κομμάτι κεραμίδι στη χούφτα του, το έσφιγγε και αυτό χωρίστηκε στα τρία: σε χώμα, νερό και φωτιά. Με αυτό τον θαύμα απέδειξε τον Τριαδικό Θεό (Πατέρας - Υιός - Άγιο Πνεύμα). Ο Αρειος όμως λόγω του εγωισμού του δεν πείστηκε και με την

ρητορική του ικανότητα, γιατί ήταν πολύ μορφωμένος και μιλούσε με θάρρος και παρρησία, είπε ότι το θαύμα αυτό είναι δαιμονικό. Τότε, ο Άγιος Νικόλαος αγανακτισμένος, δεν κρατήθηκε, σηκώθηκε από τη θέση του και έδωσε ένα δυνατό χαστούκι στον Άρειο...

Η Σύνοδος, καταδίκασε τον Άρειο ως αιρετικό και οι Πατέρες γύρισαν στις επαρχίες τους. Έτσι ο Άγιος Νικόλαος επέστρεψε στα Μύρα.

Σε ηλικία 100 χρόνων περίπου, αρρώστησε και σε λίγο κοιμήθηκε περί το έτος 333 μ.Χ. για να πάει να βρει τον Κύριο, που τόσο πολύ αγάπησε. Προτού πεθάνει, την ώρα που προσευχόταν, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό και είδε αγγέλους που έρχονταν, για να παραλάβουν την αγιασμένη ψυχή του.

Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου στις 6 Δεκεμβρίου και τον κατέταξε μεταξύ των μεγαλύτερων και επισημοτέρων Αγίων. Η Πέμπτη μέρα της εβδομάδας είναι αφιερωμένη σ' αυτόν. Επίσης χαρακτηρίζει τον Άγιο και ως ισαπόστολο, για το μεγάλο του έργο. Θεωρείται και σαν ένας από τους μεγάλους προστάτες του Ελληνικού Έθνους, γιατί ο μεγάλος αυτός ιεράρχης, με τα άπειρα θαύματά του, αναδείχθηκε ο προστάτης άγιος των θαλασσινών και των ναυτιλλομένων.

http://anavaseis.blogspot.gr/2010/12/blog-post_06.html

9-12 Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ. «Οὐχ ὥσπερ Εὐὰ σὺ τίκεις ἐν λύπαις, χαρὰν γὰρ ἔνδον Ἄννα κοιλίας φέρεις» (Ἀπὸ τὸ Συναξάρι)

Ἡ Ἁγία Θεοπρομήτωρ Ἄννα ἀνήκει εἰς τὰ ἱερὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐκλήθησαν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν θεία βουλή τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου. Θυγατέρα τοῦ Ματθαῖν, ἀπὸ τῆ φυλῆ Λευὶ, καὶ τῆς Μαρίας. Εἶχε δύο ἀδελφές, τὴν Μαρία, μητέρα τῆς Σαλώμης καὶ τὴν Σοβή, μητέρα τῆς Ἑλισσαβετ, ἡ ὁποία γέννησε τὸν Πρόδρομο. Ἡ Ἄννα ἦλθε εἰς γάμον μὲ τὸν Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα. Εὐσεβεῖς καὶ οἱ δύο, με φόβον Θεοῦ. Προσέχουν στὴ ζωὴ τους καὶ ρυθμίζουν τὶς πράξεις τους σύμφωνα μὲ τὸν θεῖο νόμο. Ζοῦν μὲ ταπείνωση στὴν ἀφάνεια. Ἡ ἀρετὴ ὅμως ὅσο κι ἂν σκεπασθῇ ἀπὸ τὴ μετριοφροσύνη, γίνεται φανερὴ, ὅπως φανερὸ γίνεται καὶ τὸ ἀόρατο ἄρωμα τοῦ λουλουδιοῦ.

Ἡ παράδοση μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν κατοικία τους, ὅτι ἦταν ἐκεῖ κοντὰ στὴν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδα̇ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἔτσι ἡ Ἄννα εἶχε κοντά της, γιὰ νὰ ἱκανοποιεῖ τὴν δίψα τῆς ψυχῆς της μὲ τὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ, τὸ Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων, τὸν ὁποῖον, ἄλλοι, γιὰ νὰ τὸν ἀπολαύσουν, ἔπρεπε νὰ ἔλθουν μὲ κοπιαστικὸ ταξίδι ἀπὸ μακριά.

Ἀλλὰ τὸ ζεῦγος Ἰωακείμ καὶ Ἄννα δὲν εἶχαν παιδιὰ καὶ τὰ δῶρα τῶν ἄτεκνων δὲν ἐγίνοντο δεκτὰ στὸ Ναό. Μὴ φέροντας τὴ ντροπὴ αὐτῆ τῆς ἀτεκνίας ἡ Ἁγία Ἄννα, ἐπολιόρκησε μαζὺ μὲ τὸν Ἰωακείμ τὸν θρόνο τῆς θείας δωρεᾶς. Πολιορκία διὰ προσευχῆς ἐπίμονος, θερμὴ ἐπὶ χρόνια, μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ προσευχὴ δικαίων ἀνθρώπων. Ὁ οὐρανὸς ὅμως σιωπᾷ. Ποιὸς γνωρίζει γιατί; «Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου;» Ποιὸς εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζει τὰ ἀνεξερεύνητα κρίματα τοῦ Θεοῦ; Ἡ Ἄννα κάνει τάμα «Τὸ γεννησόμενον δοτὸν σοι προσάξωμεν». Ἄν μὲ ἀξιώσεις νὰ γίνω μητέρα, τὸ παιδί που θὰ μοῦ δώσης θὰ τὸ προσφέρωμε ἐγὼ καὶ ὁ Ἰωακείμ ἀφιέρωμα σὲ σένα Θεέ μου.

Ὁ οὐρανὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ δίδει ἀπάντηση. Ἡ Θεία βουλή ἔχει τὸ σχέδιό της. Οἱ δίκαιοι δοκιμάζονται, ὅμως δὲν ἀπελπίζονται, οὔτε γογγύζουν. Κι ὅταν φθάνουν στὴν ἡλικία τοῦ γήρατος καὶ μαραίνεται ἡ ἐλπίδα, καὶ τότε παραμένουν δοῦλοι τοῦ Θεοῦ μὲ ὑποταγὴ στὸ θέλημά του. Ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ, δοκιμάζοντας τὴν ὑπομονὴ τῶν δικαίων, ἐτοιμάζει ἔργο θαυμαστό. Προετοιμάζει τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ. Ἀφήνει τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἄννα νὰ δοκιμασθοῦν

«ὥς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ», γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν «εὐχρηστα σκεύη ἐλέους», μὲ τὰ ὅποια σκεύη ὡς ὄργανα θὰ ἀπεργασθῇ ὁ Θεὸς τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης. Τὸ ζεῦγος Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ἐξελέγη ὡς καλὴ ρίζα ποὺ θὰ δώσῃ τὸ θαυμαστὸ βλαστὸ τῆς παρθενίας, ὅχι δι' ἄλλον λόγον ἀλλὰ χάρις στὴν ὑπεροχὴ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας τους, καὶ γίνονται μὲ θαυμαστὸ τρόπο σὲ προκεχωρημένη ἡλικία γονεῖς.

«Ἔδει γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ ἄφραστον καὶ συγκαταβατικὴν σάρκωσιν προειδοποιηθῆναι τοῖς θαύμασιν». Ἔπρεπε, γράφει ὁ ἱερὸς Δαμασκηνός, ἡ συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, νὰ ξεκινήσῃ μὲ τὸ θαῦμα. Ἡ στεῖρα καὶ γερόντισσα Ἄννα γίνεται μητέρα. Καὶ ποίου τέκνου μητέρα! Ἔδωσαν ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, ὡς ὁ πλέον καλλίκαρπος βλαστὸς τοῦ ἀνθρωπίνου δένδρου, τὸν ὠραιότερο καρπὸ, τοῦ ὁποῖου ἡ χάρις καὶ ἡ εὐωδία ἔφερε τὸν οὐρανὸ στὴν γῆ.

«Ὡ μακάριον ζεῦγος Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὄντως πανάχραντον, ἀναφωνεῖ ὁ ἱερὸς πάλιν Δαμασκηνός, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας, ὑμῶν ἐπεγνώσθητε... καὶ εὐαρέστως καὶ ἀξίως τῆς ἐξ ὑμῶν τεχθείσης ἐπολιτεύσασθε». Καὶ συνεχίζει: «Ἐνώπιόν σας, ὦ μακαρία συζυγία εἶναι ὑπόχρεως ὅλη ἡ δημιουργία, διότι διὰ μέσου σας προσέφεραν εἰς τὸν Δημιουργὸν δῶρον ἀνεκτίμητον, μητέρα σεμνήν, ἀξίαν ἐκείνου ποὺ τὴν ἔκτισε. Ἐχετε τὰ πρωτεῖα ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ Θεοῦ, ὡς πρόγονοι τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων, ὡς μυστικὸν θησαυροφυλάκιον τῆς μακαρίας Τριάδος».

Ὅταν ἦλθε ὁ προσδιορισμένος καιρὸς, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα φέρουν «τὸ δεκτὸν δῶρον τους» στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου. Τηροῦν τὴν ἐντολὴ «ἀποδώσεις τῷ Κυρίῳ τὰς εὐχὰς σου», καὶ ἐκπληρώνουν τὸ τάμα προσφέροντας τὴν τριετὴ θυγατέρα τους ἀφιέρωμα εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ παράδοσις πληροφορεῖ ὅτι ἡ θεοπρομήτωρ Ἄννα ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν καὶ ὁ Ἰωακείμ 80. Ἡ Θεοτόκος ἦταν 11 ἐτῶν ὅταν ἔμεινε ὀρφανὴ καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ γονεῖς τῆς καὶ βρισκόταν ἀκόμη στὸ Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων.

Στὸν ἐορταστικὸ κύκλο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἡ Ἁγία Ἄννα ἔχει μία ἰδιαίτερα τιμητικὴ θέση. Τρεῖς φορές τὸν χρόνο ἐορτάζεται ἡ μνήμη της: α) Στὶς 9 Σεπτεμβρίου μαζὺ μὲ τὸν θεοπροπάτορα Ἰωακείμ τὴν ἐπομένη τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, γιὰ νὰ τιμηθοῦν οἱ γεννήτορες τῆς Ὑπεραγίας Μητρὸς τοῦ Κυρίου, β) Στὶς 9 Δεκεμβρίου ἐορτάζεται «ἡ παρ' ἐλπίδα σύλληψις», τῆς Ἁγίας Ἄννης, καὶ γ) Στὶς 25 Ἰουλίου ἐορτάζεται ἡ ὁσία κοίμησίς της.

http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/agiologion/agia_anna.htm.

Κωνσταντῖνος Παλαιολογόπουλος

Θεοφάνεια, τοῦ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, ἀπὸ το βιβλίο τοῦ «Λογικὴ Λατρεία», ἐκδ. Πατερικὸ Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσ/νίκη 1971.

Τὴν 6ῃ Ἰανουαρίου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν μεγάλη δεσποτικὴ ἐορτὴ τῶν «Θεοφανείων» ἢ «Επιφανείων» ἢ «τα ἅγια Φῶτα». Τα προεόρτιά της ἀρχίζουν τὴν ἐπομένη τῆς πρωτοχρονιάς, τὴν 2α Ἰανουαρίου. Μέσα στὴν προπαρασκευαστικὴ αὕτη περίοδο εὐρίσκεται καὶ ἡ «Κυριακὴ προ τῶν φώτων». Καὶ αὕτη ἐντάσσεται μέσα στὴν προεόρτιο λειτουργικὴ ετοιμασία. Στὰ ἀναγνώσματα τῆς θείας λειτουργίας τῆς Κυριακῆς αὕτης ἀκούμε τὴν «Ἀρχὴ τοῦ Ευαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ Κατὰ Μάρκον Ευαγγελίου, ποὺ ἀφηγεῖται τὴν ἐμφάνιση τοῦ Προδρόμου στὴν ἐρημὸ τοῦ Ἰορδάνη, τὸ κήρυγμά του καὶ τὴν προφητεία τοῦ περὶ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισεν «ἐν ὕδατι», ὁ «ἰσχυρότερός» του ὁμῶς, ποὺ ἐρχεται «οπίσω» του, θὰ βαπτίσει τὸν λαὸ «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ» (**Μάρκ. 1, 1-8**).

Στὴν τετραήμερο προεόρτιο περίοδο, ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου στοιβάζονται οἱ κανόνες, τὰ τριῶδια καὶ τὰ ἄλλα προεόρτια ἱερὰ ἄσματα. Ἐχομε καὶ ἐδῶ τὴν «Μεγάλῃ Εβδομάδα» τῶν Φώτων, ὅπως τὴν εἶδαμε καὶ στὰ Χριστούγεννα,

με την διαφορά ότι ο χρόνος της προπαρασκευής εδώ είναι μικρότερος, λόγω της παρατάσεως των μεθεόρτων των Χριστουγέννων μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου και της εορτής της Περιτομής του Χριστού της 1ης Ιανουαρίου. Και πάλι η επίδραση των ακολουθιών της Μεγάλης Εβδομάδος είναι έκδηλη, λόγω ακριβώς της προσπάθειας παραλληλισμού της εορτής των Θεοφανείων προς το Πάσχα. Και πάλι η προπαρασκευή κορυφώνεται την παραμονή με την λαμπρά ακολουθία των μεγάλων Ωρών και του μεγάλου εσπερινού της εορτής.

Τα μεθέορτα εξάλλου παρατείνονται επί οκτώ ημέρες μετά την εορτή, με τρεις ημέρες ιδιαιτέρως εξαιρούμενες, την επομένη των Θεοφανείων με την εορτή της Συνάξεως του Προδρόμου και Βαπτιστού του Χριστού, 7η Ιανουαρίου, την «Κυριακή μετά τα Φώτα», και την τελευταία ημέρα της εορτής, την απόδοση της 14ης Ιανουαρίου, κατά την οποία ψάλλεται και πάλι ολόκληρη η ακολουθία της εορτής.

Μέσα στο εξαίρετο αυτό λειτουργικό πλαίσιο διαλάμπει η μεγάλη δεσποτική εορτή των Θεοφανείων της 6ης Ιανουαρίου. Η αρχή της είναι ανάλογη προς την εορτή των Χριστουγέννων. Την 6η Ιανουαρίου εόρταζαν κατά το παλαιό ημερολόγιο το χειμερινό ηλιοστάσιο οι εθνικοί της Αιγύπτου και της Αραβίας. ...η Εκκλησία της Ανατολής καθόρισε την 6η Ιανουαρίου ως ημέρα εορτής των Επιφανείων ή Θεοφανείων. Ο απόστολος Παύλος ομιλεί για την «επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού» (**Τίτ. 2, 13**). Αλλού τονίζει, ότι διά του Χριστού «επεφάνη η χάρις του Θεού η σωτήριος πασιν ανθρώποις» (**Τίτ. 2, 11**). Ο ίδιος πάλι ομιλεί για τον Θεό, που «εφανερώθη εν σαρκί» (**Α΄ Τιμοθ. 3, 16**). Κάτω από τις εκφράσεις αυτές του αποστόλου των εθνών αναγνωρίζει κανείς τους τόσο γνωστούς στους εθνικούς όρους «θεοφάνεια» και «επιφάνεια», που σήμαιναν την μεταξύ των ανθρώπων εμφάνιση της θεότητας ή του Θεού-αυτοκράτορος σε κάποια πόλη. Στην επιφάνεια των ψευδών θεών και των αυτοκρατόρων η χριστιανική Εκκλησία αντέταξε την επιφάνεια του αληθινού Θεού και βασιλέως Χριστού, την αληθινή Θεοφάνεια. Ακριβώς δε πάλι στην λατρεία του ηλίου, που νικά κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο το σκότος της νύχτας, αντιπαράθεσε την λατρεία του αληθινού ηλίου, του Χριστού, που ανέτειλε, κατά τον προφήτη Ησαΐα, στον εν σκότει και σκιά καθήμενο κόσμο· «Γη Ζαβουλών και γη Νεφθαλείμ, οδόν θαλάσσης πέραν του Ιορδάνου, Γαλιλαία των εθνών, ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα, και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου, φως ανέτειλεν αυτοίς» (**Ησ. 8, 23. 9, 1**). Αυτήν εξάλλου την προφητεία ο ευαγγελιστής Ματθαίος εφαρμόζει ακριβώς στην έναρξη της δημοσίας δράσεως του Χριστού, της επιφανείας Του μεταξύ του λαού Του (**Ματθ. 4, 12-17**). Αυτήν την περικοπή θα ακούσουμε να διαβάζεται κατά την θεία λειτουργία των Θεοφανείων.

Η έννοια όμως αυτή της θεοφανείας ή της επιφανείας του Χριστού δεν ήταν συνδεδεμένη προς ένα μόνο ιστορικό γεγονός του βίου Του...κατά την ορθόδοξη διδασκαλία το βάπτισμα είναι η απαρχή, η πρώτη δημοσία εμφάνιση και ανάδειξη του Ιησού ως Μεσσία και Σωτήρα. Κατ' αυτό αναγνωρίστηκε από τον εκπρόσωπο της Παλαιάς Διαθήκης, τον προφήτη Ιωάννη τον Πρόδρομο, που είδε το Πνεύμα το άγιον «καταβαίνον και μένον επ' αυτόν» (**Ιω. 1, 32-34**) και που άκουσε τη φωνή του Πατρός «Ούτος έστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ω ηυδόκησα» (**Ματθ. 3, 17. Μάρκ. 1, 11. Λουκ. 3, 22**), τη βεβαίωση της υιότητας. Κατά το βάπτισμα εφάνη ο Υιός – Θεός, αλλά και αποκαλύφθηκε ο Θεός – Τριάς, όπως χαρακτηριστικά ψάλλει και ο ποιητής του απολυτίκιου της εορτής: «Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου, Κύριε, η της Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις». Ο Υιός εβαπτίζετο, του Πατρός η φωνή ηκούετο και το άγιον Πνεύμα κατήρχετο εν είδει περιστεράς. «Τριάδος η φανέρωσις εν

Ιορδάνη γέγονεν», όπως πάλι υμνωδεί ο ιερός Κοσμάς στο τρίτο τροπάριο της 8ης ωδής του πρώτου κανόνα της εορτής.

Αλλά και με την γέννηση του Χριστού επεφάνη ο Θεός στον κόσμο. Και αυτή λοιπόν συνεορταζόταν με τη βάπτιση κατά την εορτή της 6ης Ιανουαρίου. Και πάλι νέοι απολογισμοί ήρθαν να δικαιώσουν την κατά την 6η Ιανουαρίου γέννηση του Χριστού, αλλά και τον συνεορτασμό της την ίδια ημέρα με τη βάπτιση. Ο Χριστός, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, έπρεπε να έχει τέλεια και πλήρη όλα όσα αφορούσαν και στον επί γης βίο Του. Τέλεια επομένως έπρεπε να είναι και τα έτη της επιγείου ζωής Του και όχι ελλιπή. Υπολόγιζαν ότι απέθανε επί του σταυρού 6 Απριλίου. Θα έπρεπε, κατά τους ανωτέρω συλλογισμούς αυτή να ήταν και η ημέρα της συλλήψεώς Του από την Παρθένο Μαρία, του Ευαγγελισμού. Επομένως η γέννησή Του μετά εννέα πλήρεις μήνες θα έπρεπε να συμπέσει με την 6η Ιανουαρίου. Εβαπτίσθη «αρχόμενος ωσεί ετών τριάκοντα» κατά τον ευαγγελιστή Λουκά (**Κεφ. 3, 23**), δηλαδή πάλι κατά την 6η Ιανουαρίου, εφ' όσον η τελειότητα θα απαιτούσε και εδώ πλήρη τον αριθμό των ετών από της γεννήσεώς Του κατά την ημέρα της ενάρξεως της δημοσίας Του δράσεως.

Συναφή προς την γέννηση του Χριστού γεγονότα, με τα οποία επεφάνη η Θεότητα του Χριστού, ήσαν και η προσκύνηση των ποιμένων και η δωροφορία των μάγων. Οι πρώτοι ήσαν οι αντιπρόσωποι του ιουδαϊκού λαού και οι δεύτεροι οι απαρχές των ειδωλολατρών, που αναγνώρισαν και προσκύνησαν πρώτοι τον επιφανέντα Υιό του Θεού. Και ο εορτασμός των δύο αυτών γεγονότων ήλθε να εμπλουτίσει το θέμα της εορτής των Θεοφανείων. Τα εορταζόμενα γεγονότα έγιναν ήδη τέσσερα.

Αλλά και πέμπτο γεγονός Θεοφανείας έχουμε στην αρχή της δράσεως του Κυρίου. Το πρώτο Του θαύμα στην Κανά της Γαλιλαίας, όπου κατά τον γάμο μετέβαλε το νερό σε οίνο. Και σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, που αφηγείται το περιστατικό: «Ταύτην εποίησεν αρχήν των σημείων ο Ιησούς εν Κανά της Γαλιλαίας και εφανέρωσε την δόξαν αυτού και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί αυτού». Η φανέρωση λοιπόν της θεϊκής δόξας του Χριστού στους μαθητές Του, η αρχή των σημείων Του, το θαύμα του γάμου της Κανά, προστέθηκε στα άλλα τέσσερα εορταστικά θέματα.

Επικρατέστερα όμως ήσαν τα δύο πρώτα εορταστικά θέματα, η γέννηση και η βάπτιση του Χριστού, που ο συνεορτασμός τους κατά την 6η Ιανουαρίου διατηρήθηκε επί μακρόν στην Ανατολή και μέχρι σήμερα εξακολουθεί να διατηρείται στην αρμενική Εκκλησία. Όταν κατά τον Δ' αιώνα εισήχθη από την Ρώμη και στην Ανατολή η εορτή των Χριστουγέννων της 25ης Δεκεμβρίου και βαθμιαία επικράτησε και σ' αυτή, το εορτολογικό περιεχόμενο της εορτής των Θεοφανείων διασπάσθηκε. Κατά τα Χριστούγεννα εορταζόταν η γέννηση και κατά τα Θεοφάνεια το εν Ιορδάνη Βάπτισμα. Αυτό ακριβώς είναι και το θέμα της σημερινής εορτής των Θεοφανείων.

Η αποσυμφόρηση αυτή δεν έβλαψε, αλλ' αντιθέτως ήταν προς όφελος της μεγάλης εορτής. Η μείωση της επιφανείας της έδωσε τη δυνατότητα της αναπτύξεώς της σε βάθος. Το βάπτισμα του Κυρίου, η κατ' αυτό Θεοφάνεια, οι προτυπώσεις της Παλαιάς Διαθήκης, η επέκτασή του και οι συνέπειές του στη ζωή της Εκκλησίας, έδωσαν θαυμάσια και πλούσια θέματα στους ποιητές των ευχών και των ύμνων της εορτής και στους ιερούς εγκωμιαστές της. Ιδιαίτερη λαμπρότητα της δίδει η ακολουθία του μεγάλου αγιασμού, που σήμερα για την εξυπηρέτηση των πιστών τελείται δύο φορές, την παραμονή και μετά την λειτουργία της εορτής. Είναι μία παραστατική εξεικόνιση του βαπτίσματος του Κυρίου. Πρώτος, απαρχή του νέου

λαού και κεφαλή, βαπτίζεται ο Χριστός και αγιάζει την κτίση των υδάτων για να δημιουργηθεί δι' αυτών ο νέος κόσμος, η καινή κτίση, οι νέοι άνθρωποι, οι Χριστοφόροι και Θεοφόροι πιστοί. Κατά την παννυχίδα των Θεοφανείων, μετά τον αγιασμό του ύδατος και την μετάληψη και τον ραντισμό των πιστών, βαπτίζονταν σ' αυτό οι κατηχούμενοι. Ήταν η εορτή «των Φώτων». Του «φωτισμού», του βαπτίσματος του Χριστού και των χριστιανών.

Η υμνογραφία της εορτής των Θεοφανείων είναι απaráμιλλου κάλλους. Σ' αυτήν περιλαμβάνονται έργα διασήμων αρχαίων υμνογράφων από τα λαμπρότερα της υμνογραφίας της Εκκλησίας μας. Στην ακολουθία του όρθρου της ημέρας της εορτής στους ειρμούς του πρώτου κανόνος, ποίημα του Κοσμά επισκόπου Μαΐουμά, του β' ήχου, που ψάλλονται και ως καταβασίες στο τέλος των ωδών, συνδυάζονται κατά ένα θαυμαστό τρόπο τα θέματα της κάθε μιας ωδής προς το θέμα της εορτής: Η διάβαση της Ερυθρας Θαλάσσης και η διά του ύδατος σωτηρία του λαού· ο από τον παντοδύναμο Θεό στηριγμός της ταπεινής Άννας και η συντριβή του δράκοντος στο ύδωρ του βαπτίσματος· η προφητική φωνή του Αβακούμ και η φωνή του βοώντος εν τη ερήμω Βαπτιστού· το ειρηνικό κήρυγμα του Ησαΐα και το σωτήριο για τον Αδάμ έργο του ειρηνοποιού Χριστού στον Ιορδάνη· ο θρήνος «εν θλίψει» του Ιωνά και το κήρυγμα της μετανοίας του Προδρόμου· η δρόσος της καμίνου της Βαβυλώνας το άυλο πυρ που δέχθηκαν τα ρείθρα του Ιορδάνη και η υμνολογία της Μητέρας του βαπτισθέντος. Όλα αυτά, Παλαιά και Καινή Διαθήκη, τύπος και αλήθεια, συμπλέκονται σε μία υπερκόσμια συζυγία.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ (5+6/1)

Ο Μεγάλος Αγιασμός της παραμονής είναι για να ραντίζουμε τα χωράφια και τα σπίτια και τους κήπους κλπ.. Τα Θεοφάνεια και τον πίνουμε (το πρωί νηστικοί, μετά την Θεία Μετάληψη, πρίν το αντίδωρο) και ραντίζουμε, όπως την προηγούμενη (μόνοι μας, εάν δεν έρθει ο ιερέας). τις υπόλοιπες ημέρες του έτους φυλάσσεται στο Ιερό του Ναου.

σταχυολογήσαμε κάποια ενδιαφέροντα στοιχεία για τον Μεγάλο Αγιασμό:

Ο Μεγάλος Αγιασμός της παραμονής των Θεοφανείων, (5-1), δεν πίνεται, μόνο τον ραντίζουμε στα σπίτια, στα χωράφια, τους κήπους κλπ.

Ο Μεγάλος Αγιασμός των Θεοφανείων και πίνεται, αφού νηστέψαμε την παραμονή, και ραντίζεται.

Δεν κραταμε Μεγάλο Αγιασμό στο σπίτι.

Ο Μεγάλος Αγιασμός φυλάσσεται στο Ιερό Βήμα και μας τον δίνει ο Ιερέας φορώντας πετραχήλι και αφού προηγηθεί αυστηρή νηστεία μίας ημέρας.

Ο Μικρός Αγιασμός έχει λιγότερη “ποσότητα” Θείας Χάριτος από τον Μεγάλο. (οι περισσότεροι πνευματικοί αποτρέπουν την φύλαξη του Μεγάλου Αγιασμου στα σπίτια **αλλά υπάρχουν πνευματικοί που προτρέπουν να φυλάσσεται και στο σπίτι, αρκεί να καίει καντήλι, να υπάρχει ευλάβεια κλπ.**).

Τον Μικρό Αγιασμό τον πίνουμε το πρωί νηστικοί και τον ραντίζουμε όλο το χρόνο, ενώ τον **Μεγάλο Αγιασμό τον ραντίζουμε μόνο τις δύο μέρες, παραμονή και 6-1.**

Η νηστεία της παραμονής της 6ης Ιανουαρίου, γίνεται για τον Αγιασμό (και για την Εορτή. αν και υπάρχουν Δεσποτικές εορτές που δεν προηγείται νηστεία, π.χ. 1-1, 2-2, της Αναλήψεως, της Πεντηκοστής). παλιά η Θεία Λειτουργία και ο Μεγάλος Αγιασμός γινόταν το βράδυ της 5ης Ιανουαρίου, οπότε οι Χριστιανοί νήστευαν για να κοινωνήσουν και να πιουν τον Μεγάλο Αγιασμό. σήμερα η Θεία Λειτουργία της 5ης Ιανουαρίου τελείται το πρωί αλλά η νηστεία αυτής της ημέρας διατηρήθηκε (άρα η νηστεία γίνεται για τον Μεγάλο Αγιασμό).

στον μεγάλο Αγιασμό, πρώτα θα πούμε αγιασμό και μετά τρώμε το αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς), τρώμε το αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό.

Περί τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ

Ὁ Μ. Ἀγιασμός προήλθε ἀπό τό νερό τῆς Βαπτίσεως. Βλέποντας οἱ χριστιανοί ὅτι τό νερό αὐτό θεράπευε ἀρρώστιες, τό ἔπαιρναν στά σπίτια τους· τό κρατοῦσαν σάν «φυλακτό»· ράντιζαν τά χωράφια τους, τά δένδρα τους, τά ἀμπέλια τους. (Παν. Τρεμπέλα, *Μικρόν Εὐχολόγιον*, σελ. 53-57). Ἀπό τή μιά μεριά εἶχαμε τούς Κατηχουμένους, πού περίμεναν νά βαπτισθοῦν, καί ἀπό τήν ἄλλη, τούς χριστιανούς, πού περίμεναν μέ δοχεῖα στή σειρά γιά νά πάρουν ἀπό τό νερό τῆς Βαπτίσεως. Καί πρὸς ἐξυπηρέτηση τῶν πιστῶν, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, Πέτρος ὁ Κναφεύς καθιέρωσε ὥστε τό ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς νά γίνεται ὁ καθαγιασμός τῶν ὑδάτων, «τὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐν τοῖς Θεοφανίοις ἐπὶ κλησιν ἐν τῇ ἐσπέρᾳ γίνεσθαι» (P.G. 86:209), καί ἀνήμερα τῆς γιορτῆς οἱ Βαπτίσεις τῶν Κατηχουμένων.

Ἦρθε ἐποχή (6ος αἰ.) πού ἐπικράτησε ὁ νηπιοβαπτισμός, καί ἐξέλιπεν ὁ θεσμός τῶν Κατηχουμένων, ὅποτε ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων δέν γίνονταν Βαπτίσεις. Ὅμως, οἱ χριστιανοί εἶχαν ἤδη συνηθίσει νά παίρνουν «ἀγιασμένο νερό». Γιά τόν λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία συνέχισε νά ἀγιάζει τό νερό, καί ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων. Ἦδη ὁ ποιητής Παῦλος Σιλεντάριος (συνεργάτης τοῦ Ἰουστινιανοῦ), μᾶς πληροφορεῖ μέσα ἀπὸ ἓνα ποίημά του, ὅτι στήν ἐποχή του (6ος αἰ.) στό Ναό τῆς Ἀγίας Σοφίας (Κων/πολη), ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ γινόταν ἔξω ἀπὸ τό Ναό, σέ εἰδική καί εὐρύχωρη φιάλη (P.G. 86b: 2142). **Σύν τῷ χρόνῳ, ἡ ἐσπερινή Θ. Λειτουργία καί ὁ Μέγας Ἀγιασμός, ἀπὸ τό ἐσπέρας τῆς παραμονῆς, «μεταφέρθηκαν» τό πρωί τῆς παραμονῆς.** Παρόλο αὐτό, ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς παρέμενε. Ὅμως, τότε, παραμονή, σταματᾷ καί ἡ κατάλυση εἰς πάντα, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τή μέρα τῶν Χριστουγέννων! Καί γιατί σταματᾷ τήν παραμονή; Μέ ἄλλα λόγια, γιατί νά νηστεύουμε παραμονή τῶν Φώτων;

Λένε, πῶς νηστεύουμε γιά τή γιορτή τῶν Φώτων. Δηλαδή; Σαράντα μέρες νηστεία γιά τὰ Χριστούγεννα, καί μόνο μία γιά τὰ Θεοφάνεια;! Καί καμία γιά τήν Ἀνάληψη ἢ τήν Πεντηκοστή;! Ἄν εἶναι δυνατόν!

Οἱ Κατηχούμενοι νήστευαν παραμονή τῶν Φώτων, ὅχι ἐπειδὴ ἦταν χονδροῖ (!) καί ἔπρεπε νά ἀδυνατίσουν (!), ὥστε νά «χωρέσουν» (!), στά Βαπτιστήρια, ἀλλὰ γιά νά δεχθοῦν τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιά τόν ἴδιο, λοιπόν, λόγο νηστεύουμε καί ἐμεῖς: Ἐπειδὴ θά λάβουμε τή θεία χάρη πού εἶναι «κρυμμένη» μέσα στόν Μέγας Ἀγιασμό, «ἡ γάρ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῖς πιστῶς ἀντλοῦσιν, ἀοράτως ἐπιδίδεται, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ» (Τροπάριον Μεγάλου Ἀγιασμοῦ).

Αὐτό, ὅτι δηλαδή ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς ἦταν ἀποκλειστικά γιά τή μετάληψη τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ, ἦταν κοινή πίστη τῶν πατέρων μας. Νήστευαν τήν παραμονή, «ἐπειδὴ μέλλει τῇ ἐπαύριον νά γίνῃ ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ μετάληψις», ἔγραφε ἐν ἔτει 1972 ὁ θεολόγος Χρῆστος Ἐνισλείδης (Ὁ θεσμός τῆς νηστείας». «Ρηγόπουλος». 1972, σελ. 228). **«Τὴν παραμονή ὅλοι νήστευαν, γιά νά πιοῦν ἀγιασμό τό πρωί τῆς γιορτῆς»,** μᾶς πληροφορεῖ Μικρασιάτισσα Φιλιώ Χαϊδεμένου. (Φιλιώ Χαϊδεμένου, «Τρεῖς αἰῶνες, μια ζωὴ», ἐκδόσεις «Λιβάνη» σελ.64).

Καί αὐτό ἴσχυε μέχρι περίπου τῆς δεκαετίας τοῦ 1980. Μετά ἄρχισε νά ἀλλάζει, ὅπως ἔχουν ἀλλάξει (πρὸς τό χειρότερο) καί ἄλλα πράγματα. Καί ἔχει σχεδόν γενικευθεῖ, νά πίνουν Μ. Ἀγιασμό καί τήν παραμονή, χωρίς δηλαδή νά ἔχει προηγηθεῖ ἡ σχετική νηστεία, πρᾶγμα ἀντίθετο μέ τή μακροχρόνια ἐκκλησιαστική, ὀρθόδοξη παράδοση.

Εἶναι καί αὐτό ἓνα «προϊόν» τῆς νέας ἐποχῆς.

Αρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη

Ο Μεγάλος Αγιασμός των Θεοφανείων.

Γιατί νηστεύουμε πριν να πιούμε Μεγάλο Αγιασμό;

Πρώτα να πούμε ότι όταν λέμε Μεγάλο Αγιασμό, εννοούμε μόνο τον Αγιασμό που γίνεται την παραμονή και την ημέρα των Θεοφανείων. **Νηστεύουμε την παραμονή προκειμένου να καταναλώσουμε την επόμενη μέρα από αυτόν τον αγιασμό.**

Πρώτα αντίδωρο και μετά αγιασμό ή το αντίστροφο;

Ο Μέγας Αγιασμός «τα δευτερεία επέχει των θείων Μυστηρίων» (**Ευχολόγιον, κωδ. Βατοπεδίου, 1538**), είναι δηλαδή το δεύτερο μετά την Θεία Κοινωνία, ιερώτατο μυστηριακόν είδος. (**Ι.Μ.Φουντούλης**). Γι αυτό και στον μεγάλο Αγιασμό, πρώτα θα πιούμε αγιασμό και μετά τρώμε το αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς), τρώμε το αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό.

Και αυτό, γιατί υπάρχει διαφορά αγιαστικής δυνάμεως η οποία διαφορά μας δίνει και την σειρά.. Α) Θεία Κοινωνία, Β) Μέγας Αγιασμός, Γ) Αντίδωρο, Δ) Μικρός Αγιασμός.

Η διαφορά αυτή δεν είναι ποιοτική, αλλά ποσοτική. Η ποιότητα της θείας Χάρης δεν διαφέρει, είναι πάντοτε ίδια, αλλά διαφέρει η ποσότητα.

Όπως για παράδειγμα ο Επίσκοπος με τον Πρεσβύτερο έχουν την ίδια ποιότητα Θείας Χάριτος, την ίδια ιερωσύνη, αλλά όχι την ίδια ποσότητα, και για αυτό υπάρχει και διαφορά στην ενέργεια των βαθμίδων της ιερωσύνης.

<https://orthodoxanswers.gr>

υπάρχει και αυτή η άποψη:

"Οι αγιασμοί, είτε είναι μικρός, είτε μεγάλος, δεν διαφέρουν ως προς την αγιαστική χάρη, αλλά είναι ίσοι. Είτε τελείται την παραμονή των Θεοφανείων, είτε ανήμερα, είτε άλλη ημέρα, πρόκειται για αγιασμένο νερό. Λέγεται μεγάλος, ο αγιασμός των Θεοφανείων, γιατί γίνεται με μεγάλη επισημότητα και τελετουργικότητα, λόγω της εορτής. Ο μικρός γίνεται ταπεινότερα. Αλλά είναι ίσοι μεταξύ τους. Και φυσικά δεν τίθεται θέμα συγκρίσεως με τη Θεία Κοινωνία η οποία είναι το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

21-5. Οι άγιοι Κωνσταντίνος και Ελένη

Την 21η του μηνός Μαΐου, η Εκκλησία γιορτάζει και τιμά την ιερή μνήμη των αγίων Κωνσταντίνου και της μητέρας του Ελένης. Είναι πολύ δύσκολο να μιλήσουμε για τους δυο αυτούς Αγίους της Εκκλησίας και για το έργο τους. Η ιστορία τον άγιο Κωνσταντίνο τον ονόμασε Μέγα, γιατί το έργο του είναι πραγματικά μοναδικό και μεγάλο· είναι έργο, που άλλαξε το δρόμο της ιστορίας του κόσμου. Ο άγιος Κωνσταντίνος είναι ο Ρωμαίος αυτοκράτορας, που πριν απ' όλα με δύο Διατάγματα στα 312 και 313 έβαλε τέρμα στους αρχαίους διωγμούς της Εκκλησίας.

Ο άγιος Κωνσταντίνος γεννήθηκε στη Ναϊσό, τη σημερινή Νίσσα της Σερβίας, και μεγάλωσε κρατούμενος ως όμηρος στην αυλή του Διοκλητιανού στη Νικομήδεια. Ο Διοκλητιανός, καίσαρας του ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους, είναι ο πιο σκληρός από τους διώκτες της Εκκλησίας. Μεγαλώνοντας στην αυλή του Διοκλητιανού, ο Κωνσταντίνος είδε από κοντά τα δεινοπαθήματα των χριστιανών. Αλλά και διαπίστωσε πως οι χριστιανοί ήσαν οι άνθρωποι στους οποίους θα μπορούσε να στηριχτεί η αναδιοργάνωση του κράτους, που βρισκόταν σε παρακμή. Δεν ήταν βέβαια χριστιανός, αλλά έβλεπε πού οδηγούσαν τα πράγματα και ποιό θα ήταν το μέλλον, από μια αλλαγή τακτικής απέναντι στους χριστιανούς.

Σε μια ευκαιρία που του δόθηκε, ο Κωνσταντίνος έφυγε από τη Νικομήδεια κι ήλθε στον πατέρα του Κωνσταντίνο, που ήταν τώρα Καίσαρας του δυτικού κράτους στη Ρώμη. Από τότε άρχισε η ραγδαία εξέλιξή του, μέχρι που το 323 σε ηλικία 49

ετών ήταν μονοκράτορας σε Ανατολή και Δύση. Δεν μπορούμε βέβαια να ιστορήσουμε τώρα για τους πολέμους και για τις νίκες του αγίου Κωνσταντίνου εναντίον των αντιπάλων του. Αρκετό είναι να πούμε μόνο για το όραμα που είδε, όταν ετοιμαζόταν να πολεμήσει με έναν από τους εχθρούς του έξω από τη Ρώμη. Είδε τότε στον ουρανό το σημείο του Σταυρού μέσα σ' ένα ολόφωτο κύκλο με τις λέξεις «Εν τούτω νίκα».

Αυτό ήταν σημείο ότι τον καλούσε ο Θεός, οπλίζοντάς τον με τη δύναμη του Σταυρού. Ο Σταυρός από τότε είναι το εθνόσημο και το λάβαρο των χριστιανικών λαών. Έπειτα από σκληρούς διωγμούς δυόμιση αιώνων, η πίστη είχε νικήσει τον κόσμο, κι ο τίμιος Σταυρός γινότανε «όπλον ειρήνης» και «αήττητον τρόπαιον» της αυτοκρατορίας. Η αυτοκρατορία αυτή στην Ανατολή από Ρωμαϊκή έγινε Ελληνική κι έζησε χίλια εκατό χρόνια. Κι αυτό πριν απ' όλα οφείλεται στον άγιο Κωνσταντίνο στα 330 εγκαινίασε τη νέα πρωτεύουσα του κράτους, που έκτισε στη θέση της αρχαίας αποικίας των Μεγαρέων, το Βυζάντιο, στις ακτές του Βοσπόρου και την ονόμασε Κωνσταντινούπολη.

Αλλά μας ενδιαφέρει κυρίως να πούμε για τη μεγάλη προσφορά του αγίου Κωνσταντίνου στην Εκκλησία. Όχι μόνο έπαψε τους διωγμούς και απάλλαξε την Εκκλησία από τους εξωτερικούς της εχθρούς, αλλά φρόντισε και για την εσωτερική της ειρήνη. Συγκάλεσε λοιπόν το 325 στη Νίκαια της Βιθυνίας την πρώτη οικουμενική Σύνοδο, η οποία καταδίκασε τη μεγάλη αίρεση του Αρείου. Στις συνεδριάσεις της Συνόδου αυτής, που είναι η αρχή του θεσμού των Οικουμενικών Συνόδων της Εκκλησίας, ήταν παρών κι ο άγιος Κωνσταντίνος, ως αρχηγός του κράτους κι όπως έλεγε ο ίδιος, ως «επίσκοπος των έξω». Το 337 σε ηλικία 65 ετών, ο άγιος Κωνσταντίνος σ' ένα προάστιο της Νικομήδειας έλαβε το άγιο Βάπτισμα και σε λίγες μέρες πέθανε, φορώντας το λευκό χιτώνα του νεοφώτιστου.

Πολύ σπουδαίο υπήρξε το έργο και της αγίας Ελένης. Μετά το θάνατο του συζύγου της Κωνσταντίου, η αγία Ελένη έζησε μαζί με τον άγιο Κωνσταντίνο, που την υπεραγαπούσε και το 317 την ανακήρυξε Αυγούστα, δηλαδή βασίλισσα. Με επιθυμία δική της και του αγίου Κωνσταντίνου πήγε στα Ιεροσόλυμα, που έκανε ανασκαφές και ανακάλυψε τον τίμιο Σταυρό. Εργάστηκε πολύ και φρόντισε να κτισθούν μεγάλες και λαμπρές εκκλησίες στα Ιεροσόλυμα και στη Ρώμη, κάποιες από τις οποίες σώζονται ακόμα. Γεννήθηκε στο Δρέπανο της Βιθυνίας και πέθανε το 328 στη Νικομήδεια, σε ηλικία 80 ετών. Τους δύο ισαποστόλους αγίους Κωνσταντίνο και Ελένη με τα εξής λόγια εγκωμιάζει η Εκκλησία στον Κανόνα της εορτής των: «Όντως μακαρία η γαστήρ... η σε βαστάσασα, Μέδων (=βασιλιά, προστάτη) κοσμοπόθητε, χριστιανών η χαρά». Αμήν. **(Επισκόπου Διονυσίου Ψαριανού (+), «Εικόνες έμψυχοι»).** <http://vatopaidi.wordpress.com/>

20-7, ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ, Ο ΖΗΛΩΤΗΣ ΚΑΙ ΠΥΡΙΠΝΟΥΣ

Έζησε τον 9^ο αι. π.Χ. και προφήτευσε εικοσιπέντε χρόνια. Καταγόταν από την φυλή του Ααρών και από την πόλη Θέσβη, η οποία είχε δοθή από τον Θεό στους Ιερείς. Ήταν ζηλωτής, και με την προσευχή του έκανε πολλά θαύματα. Όταν ο Χριστός μετεμορφώθη στο Όρος Θαβώρ, ήταν εκεί παρών μαζί με τον Μωϋσή. «Και ιδού δύο άνδρες συνελάλουν autώ, οίτινες ήσαν Μωϋσής και Ηλίας, οί οφθέντες εν δόξη έλεγον την έξοδον αυτού, ήν έμελλε πληρούν εν Ιερουσαλήμ» (Λουκ. θ', 30-31).

Ο Προφήτης Ηλίας ήταν ζηλωτής και πυρίπνους. Είχε ζήλο Θεού "κατ' επίγνωσιν", διότι υπάρχει και ζήλος χωρίς επίγνωση, ο οποίος δημιουργεί μεγάλα προβλήματα στο Σώμα της Εκκλησίας και γενικότερα της κοινωνίας. Ο αληθινός ζήλος είναι αυτός που συνδέεται με την πνευματική ζωή και τον εσωτερικό αγώνα

που κάνει ο άνθρωπος για να καθαρθή από τα πάθη, να συναντήσει τον Θεό και να αποκτήσει κοινωνία μαζί Του. Αυτή η διδασκαλία φαίνεται καθαρά στα Πατερικά κείμενα και στην Ορθόδοξη υμνογραφία.

Στο πρώτο κάθισμα της Λιτής του Εσπερινού της Εορτής του Προφήτη Ηλία ψάλλουμε: “Ηλίας ο ζηλωτής και των παθών αυτοκράτωρ ... ούτος γαρ εν σώματι άγγελος και άσαρκος άνθρωπος δέδεικται τοις κατορθώμασιν ...”.

Ο αληθινός ζηλωτής είναι εκείνος που μπορεί να κυβερνά τα πάθη του και όχι αυτός που άγεται και φέρεται από αυτά. Αυτός που με τα πνευματικά του κατορθώματα έχει γίνει εφάμιλλος των αγίων αγγέλων και, ενώ ζη στην γή, πολιτεύεται στον ουρανό. Είναι άγγελος με σώμα και άνθρωπος χωρίς σάρκα, δηλαδή χωρίς το σαρκικό φρόνημα.

Τί σημαίνει σαρκικό φρόνημα μας το εξηγεί ο Απόστολος Παύλος στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του: “Ετι γαρ σαρκικοί εστε· όπου γαρ εν υμίν ζήλος (=ζήλεια) και έρις, ουχί σαρκικοί εστε και κατά άνθρωπον περιπατείτε;” (**Α' Κορ. γ', 3**). Ζήλεια, διχόνοιες, θυμοί και καυγάδες δεν μπορούν να έχουν σχέση με τον Θεό, διότι ο Θεός είναι Αγάπη, είναι Θεός της ειρήνης.

Ο Προφήτης Ηλίας, ζώντας στην εποχή και το πνεύμα της Παλαιάς Διαθήκης, εφόνευσε, όπως είναι γνωστό, τους “ιερείς της αισχύνης”, ο Θεός όμως του έδωσε να καταλάβει ότι έκανε λάθος με το παράδειγμα του δυνατού αέρα, του σεισμού, της φωτιάς και της λεπτής αύρας, λέγοντάς του ότι ο Θεός δεν ευρίσκεται στον άνεμο ή στον σεισμό και την φωτιά, αλλά “εν τη φωνή της λεπτής αύρας”, ότι δηλαδή δεν αγαπά την βία, αλλά την ηρεμία, την ειρήνη και την πραότητα (**Γ', Βασιλ. 11-12**).

Ο φανατισμός δεν μπορεί να έχει σχέση με τους Ορθοδόξους Χριστιανούς, ούτε με τον πραγματικό ζήλο για τον Θεό. Ο φανατισμός επικρατεί στις θρησκείες και τις οργανώσεις ανθρωποκεντρικού χαρακτήρα, που δημιουργούν κλίμα φανατισμού και πόλωσης, για να δημιουργούν και να διατηρούν οπαδούς. Η Ορθοδοξία δεν είναι θρησκεία, με την έννοια των ανθρωποκεντρικών θρησκειών, αλλά Εκκλησία. Είναι αποκάλυψη του Θεού και όχι ανακάλυψη του ανθρώπου. Δεν έχει οπαδούς, αλλά μέλη, τα οποία είναι όλοι “οι βεβαπτισμένοι και βεβαιόπιστοι”, όσοι έχουν βαπτισθεί στο Όνομα της Αγίας Τριάδος και ζουν ή αγωνίζονται να ζουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

Η ομαδική αποστασία από τον Θεό, που παρατηρείται και στις ημέρες μας, αλλά και η παρουσία πολλών αιρέσεων μας κάνει μερικές φορές να απελπιζόμαστε και να τα βλέπουμε όλα μαύρα, με αποτέλεσμα να οδηγούμαστε στην εξαγωγή λανθασμένων συμπερασμάτων. Ένα από αυτά είναι ότι δεν υπάρχουν σήμερα άγιοι, αυτό όμως δεν είναι αληθινό. Σε κάθε εποχή υπάρχουν άνθρωποι του Θεού, επομένως και στις ημέρες μας. Πάντα υπάρχουν οι αληθινοί προσκυνητές, αυτοί που ζουν με την προσευχή, την ανιδιοτελή αγάπη, την προσφορά και την θυσία.

Όταν ο Προφήτης Ηλίας ολιγοψύχησε βλέποντας πολύ κόσμο να τρέχει πίσω από τον ψεύτικο θεό Βάαλ και νόμισε ότι έμεινε μόνος αυτός πάνω στην γη λάτρης και Προφήτης του αληθινού Θεού, ο Θεός του αποκάλυψε ότι υπάρχουν επτά χιλιάδες άνδρες που δεν προσκύνησαν τον Βάαλ, αλλά παρέμειναν πιστοί στον Θεό των Πατέρων τους. Επομένως, χρειάζεται πάντοτε ψυχραιμία και απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό.

Αληθινοί ζηλωτές είναι αυτοί που συνδυάζουν, όπως ο Προφήτης Ηλίας, τον ζήλο και την αγάπη προς τον Θεό με την προσευχή και την ησυχαστική ζωή. Αυτοί που αποφεύγουν τις ακρότητες, αφού βιώνουν την ταπείνωση του Χριστού, την πραότητα και την εσωτερική ειρήνη. Αυτοί που αισθάνονται πραγματικά και αληθινά

την παρουσία του Θεού “εν τη φωνή της λεπτής αύρας”. **Πρωτ. π. Γεωργίου Παπαβαρνάβα** http://www.parembasis.gr/1997/97_07_06.htm

26-7, Η ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Πρωτοπρ. Βασίλειος Καλλιακμάνης. **Μια γυναίκα αθλήτρια του Χριστού. Μια γυναίκα αθλήτρια του Χριστού. Γράφει ο π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης**

Στο αγιολόγιο της Εκκλησίας εκτός από άνδρες περιλαμβάνονται και γυναίκες, που διακρίθηκαν για τον ιεραποστολικό ζήλο, τη φιλανθρωπική δράση, το γενναίο φρόνημα και την ασκητική ζωή. Μπορεί ορισμένοι να θεωρούν ότι οι γυναίκες υποτιμήθηκαν από τον Χριστιανισμό, αλλά ήταν πρώτος ο Χριστός που υπερασπίστηκε τη μοιχαλίδα, συγχώρησε την πόρνη και κάλεσε κοντά του όχι μόνο μαθητές αλλά και μαθήτριες.

β) Στη συνέχεια ο Απόστολος Παύλος εξομοίωνε εκκλησιολογικά τους ανθρώπους λέγοντας ότι εν Χριστώ δεν υπάρχουν διαφορές ανάμεσα σε Ιουδαίο και Έλληνα, δούλο και ελεύθερο, άνδρα και γυναίκα (**βλ. Γαλ. 3,27 κ.ε.**). Η θετική θεώρηση της γυναίκας, που απαντά στα πρώτα χριστιανικά κείμενα αλλά και στη θεολογία των Πατέρων της Εκκλησίας, γίνεται ευκρινέστερη εάν ληφθούν υπ’όψιν οι κοινωνικές αντιλήψεις της προχριστιανικής εποχής.

γ) Λ.χ. ο Θαλής ο Μιλήσιος θεωρούσε τον εαυτό του τυχερό: «Πρώτον διότι έγινε άνθρωπος κι όχι θηρίο, άνδρας κι όχι γυναίκα, Έλληνας κι όχι βάρβαρος». Επίσης κάθε Ιουδαίος ευχαριστούσε τον Θεό διότι δεν τον έκανε εθνικό, δούλο ή γυναίκα.

δ) Τα παραπάνω γράφονται με αφορμή την εορτή της αγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευής, που εορτάζεται στις 26 Ιουλίου. Σύμφωνα με τον Συναξαριστή: «Αύτη η Αγία καταγομένη από ένα χωρίον της παλαιάς Ρώμης, θυγάτηρ ούσα, γονέων Χριστιανών, οι οποίοι τας εντολάς του Κυρίου επιμελώς φυλάττοντες, ήτον άτεκνοι, διά τούτο και αδιαλείπτως παρεκάλουν τον Κύριον, ίνα δώση αυτοίς τέκνον. Ο δε Θεός, ο ποιών το θέλημα των φοβουμένων αυτόν, τους εχάρισε παιδίον θηλυκόν, το οποίον ωνόμασαν εις το Άγιον Βάπτισμα Παρασκευήν».

ε) «Αφ’ ου δε έμαθεν η Αγία τα ιερά γράμματα, πάντοτε ανεγίνωσκε τας θείας Γραφάς, και σχολάζουσα εν τη Εκκλησία του Θεού, εκαταγίνετο εις την αγίαν προσευχήν. Όταν δε απέθανον οι γονείς της, διεμοίρασεν όλα τα υπάρχοντά της, αυτή δε ενδυθείσα το σχήμα των Καλογραιών, ευγήκεν εις τον κόσμον, κηρύττουσα το όνομα Χριστού του αληθινού Θεού».

στ) Δεν διασώθηκαν ασφαλείς πληροφορίες ούτε για τις χώρες που επισκέφθηκε και διδασε η παρθενομάρτυς Παρασκευή, ούτε για τον τόπο που μαρτύρησε. Σίγουρο είναι ότι δεν υπάρχει περιοχή της Ελλάδος όπου να μην έχει κτισθεί μικρή ή μεγάλη εκκλησία προς τιμήν της. Εξάλλου και πολλές περιοχές διεκδικούν τον τόπο του μαρτυρίου της. Έτσι, στο Καναλάκι της Πρέβεζας, στο μοναστήρι της Αγίας Παρασκευής Πούντας, δείχνεται ο τάφος της. Άλλοι λένε ότι μαρτύρησε έξω από τα Γιαννιτσά, ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι μαρτύρησε στα Τέμπη ή έξω από τη Θεσσαλονίκη, στο ομώνυμο χωριό, όπου σώζεται αγίασμα και υπάρχει η θέση «λαιμός».

ζ) Ίσως είναι ήσσονος σημασίας η εύρεση της ακριβούς τοποθεσίας του μαρτυρίου της Αγίας Παρασκευής. Είναι όμως υψίστης σημασίας το γεγονός ότι εκείνη, παρότι νεαρή γυναίκα, έδειξε ανδρείο φρόνημα, ομολόγησε τη χριστιανική πίστη και αρνήθηκε τη λατρεία των πάσης φύσεως ειδώλων, τα οποία προσκυνούνται με διάφορους τρόπους και σήμερα.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι η Αγία Παρασκευή με τη ζωή και το ηρωικό της μαρτύριο παραπέμπει στον εσταυρωμένο Κύριο, στην άκρα ταπείνωση, στη Μεγάλη

Παρασκευή, την οποία ακολουθεί η ζωηφόρος Ανάσταση.
http://thriskeftika.blogspot.gr/2012/07/blog-post_8545.html

27-7, Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Αθληφόρος οπλίτης, ζηλωτής του καλού κατά Χριστόν αγώνος ο εορταζόμενος στις 27 Ιουλίου Άγιος Παντελεήμων, ο ιατρός ψυχών και σωμάτων και μιμητής του Χριστού.

Αποκλήθηκε επάξια Παντελεήμων, διότι εφάρμοσε τη φιλανθρωπία και γεμάτος αρετή και ευσέβεια αναδείχθηκε στη συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας στεφανηφόρος και αήττητος στρατιώτης του Θεού.

Ο άγιος Παντελεήμων γεννήθηκε στη Νικομήδεια της Μικράς Ασίας από πατέρα ειδωολάτρη, τον Ευστόργιο, ο οποίος αργότερα ασπάσθηκε τον Χριστιανισμό, και μητέρα χριστιανή, την Ευβούλη, η οποία καταγόταν από ευσεβή οικογένεια. Διδάχθηκε την ιατρική από τον Ευφρόσυνο, κατηχήθηκε δε στο Χριστιανισμό από τον πρεσβύτερο Ερμόλαο.

Θεράπευσε ως ιατρός θαυματουργικώς κάποιο τυφλό, ο οποίος όταν οδηγήθηκε ενώπιον του βασιλιά Μαξιμιανού ευθαρσώς ομολόγησε την ίασή του από τον Παντολέοντα, έτσι λεγόταν τότε ο άγιος, και θανατώθηκε. Στη συνέχεια καλείται ο άγιος, ο οποίος ομολογεί την πίστη του στο Χριστό, και υποβάλλεται σε φρικτά και ανήκουστα μαρτύρια. Όλα αυτά τα υπομένει ο άγιος με θαυμαστή καρτερία και εξοργίζει τους βασανιστές του. Κατά τη διάρκεια του μαρτυρίου του, ακούγεται φωνή εξ ουρανού να αποκαλεί αυτόν Παντελεήμονα, αντί του Παντολέον.

Με θαυματουργό τρόπο καθώς επιχειρείται η θανάτωσή του με ξίφος, το ξίφος λιώνει σαν κερί και πολλοί από τους βασανιστές του πιστεύουν στο Χριστό. Μετά από λίγο διάστημα ο άγιος αποτέμνεται την κεφαλήν και η παράδοση αναφέρει, ότι αντί αίματος έτρεξε γάλα και η ελιά, στην οποία κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων του ήταν δεμένος, καρποφόρησε εκτός εποχής. “Έτσι τιμά ο Θεός τους πιστούς του μέχρι και θανάτου.

Ο άγιος Παντελεήμων ανάλωσε τη ζωή του για χάρη των συνανθρώπων του. Δέχθηκε τη χάρη των ιαμάτων από τον δωρεοδότη Χριστό και τη μετέδωσε προς όλους αφιλοκερδώς. Ολόκληρη η ζωή του υπήρξε χριστομίμητη.

Έτσι σήμερα καλούμαστε να μιμηθούμε τον άγιο, ο οποίος, όχι μόνο συνεχίζει να παρέχει ιάσεις, αλλά και πρεσβεύει αδιαλείπτως στον Κύριο για τη σωτηρία μας.

Ο άγιος Παντελεήμων αγωνίστηκε τον αγώνα τον καλό, μαρτύρησε για το Χριστό του και όπως τονίζει ο υμνογράφος της Εκκλησίας μας, “εν υψίστοις μετ’ αγγέλων χορεύει, αντάξια των πόνων του ειληφως τα άνω βασίλεια”.

Αυτά απολαμβάνει καθένας από εμάς, ο οποίος ζει και ενεργεί κατά την του Κυρίου φωνή. Τη φωνή εκείνη, η οποία καλεί όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους στην απόκτηση της Θείας Χάριτος, η οποία αναπότρεπτα οδηγεί στην κατά Θεόν σωτηρία. Ο άγιος Παντελεήμων, θεραπευτής των νοσούντων και διώκτης των παθών, αναδείχθηκε, αφού αγωνίσθηκε τον υπέρ της ευσεβείας καλό αγώνα, σε φωστήρα της οικουμένης και αστέρα της Εκκλησίας. Με πρεσβυτική και θεόφρονα σύνεση και ευπρέπεια ψυχής ενδύθηκε το Χριστό, κοσμήθηκε απ’ Αυτόν με θείες αγγαίες, δέχθηκε ως γη καλή και εύκαρπη το λόγο του Θεού και καρποφόρησε ο ίδιος καρπό εκατονταπλάσιο.

Έτσι απέβη μακάριος και καλός και απολαμβάνει την αποκείμενη στους ουρανούς για όλους μας ελπίδα. Αυτή την ελπίδα επιποθούμε όλοι μας. Όλοι εμείς, που σφραγιστήκαμε με τη σφραγίδα του Χριστού και προσδοκούμε τη βασιλεία Του. Όλοι εμείς που αγαλλόμενοι στην εορτή του αγίου, τον παρακαλούμε: Χάρισε σε μας την τόσο απαραίτητη υγεία ψυχής και σώματος, για να αποβούμε, συν Θεώ, σκευή

http://www.athos.gr/index.php?option=com_saintbook&Itemid=250&task=view&sid=1815

Αύγουστος 27, Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν

Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀδελφία του ἔκαναν μικρὴ μοναχικὴ ἀδελφότητα σὲ μία μικρὴ σκῆτη στὴν Αἴγυπτο. Ἡγούμενος αὐτῆς τῆς ἀδελφότητος ἦταν ὁ Ποιμὴν, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ προσόντα πραγματικοῦ ποιμένα ψυχῶν. Ἡ φήμη του εἶχε φθάσει σὲ μακρινὲς περιοχὲς καὶ πολλοὺς κόσμος ἐρχόταν νὰ τὸν δεῖ καὶ νὰ τὸν συμβουλευθεῖ. Αὐτός, ὅμως, δεχόταν μόνο τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινοὺς. Ὅσοι ἔρχονταν ἀπὸ περιέργεια, δὲν τοὺς δεχόταν, ἔστω καὶ ἂν ἦταν ἄρχοντες. Κάποτε ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς θύμωσε ποὺ δὲν τὸν δέχθηκε. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν δικαστὴς, συνέλαβε τὸ μοναχογιὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ὁσίου, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι τώρα θὰ ἐρχόταν ὁ ἴδιος ὁ Ποιμὴν σ’ αὐτόν. Ὁ ὁσιος, ὅμως, ἔγραψε πρὸς αὐτόν: «Ἐξέτασον τὸν ἀνεψιόν μου κατὰ τοὺς νόμους. Εἶναι ἔνοχος; Τιμώρησέ τον. Ἐὰν ὅμως δὲν εἶναι, κἄμε ὅπως θέλεις». Ὁ δικαστὴς θαύμασε τὰ γραφόμενα τοῦ ὁσίου καὶ ἀμέσως ἀπέλυσε τὸν ἀνεψιό του. Ὅλα αὐτά, βέβαια, τὰ κατάφερνε ὁ Ποιμὴν, διότι καλλιεργοῦσε τὸ θεμέλιο τῶν ἀρετῶν, τὴν ταπεινοφροσύνη. Συχνὰ μάλιστα ἔλεγε: «Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν, ὅσιν ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον εἰσπνέει. Ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς». Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν πέθανε εἰρηνικά, προκύπτοντας σὲ ὅλες τὶς χριστιανικὲς ἀρετές.

Ὁ Ἅγιος Ὅσιος ἐπίσκοπος Κορδοῦης τῆς Ἰσπανίας

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν γενναία συμμετοχὴ του στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Πῆρε μέρος στὴν Α΄ Οἰκ. Σύνοδο, ποὺ ἐγίνε στὴ Νίκαια, καθὼς καὶ σ’ αὐτὴ τῆς Σαρδικῆς τὸ ἔτος 347. Ἐπίσης συνέπραξε στὸ ν’ ἀθωωθεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀπὸ τὶς ἐναντίον του κατηγορίες ἐκ μέρους τῶν Ἀρειανῶν. Ἄλλ’ ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖος καταδίωκε ἀμείλικτα τὸν Ἀθανάσιο, τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ στὸν ἱεράρχη τῆς Κορδοῦης Ὅσιο, ποὺ ὑπέβαλε σὲ πολλὰ ἐξορίες καὶ κακοπάθειες. Ὁ Ὅσιος ὅμως, κράτησε ὀρθοὶ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημά του μέχρι τέλους. Δίκαια λοιπὸν τὸν ἐγκωμιάζει γι’ αὐτὰ ὁ Θεοδώρητος, ὁ δὲ Μέγας Ἀθανάσιος τὸν τιλοφορεῖ πατέρα τῶν Ἐπισκόπων.

Ὁ Ἅγιος Φανούριος ὁ Νεοφανής, ὁ Μεγαλομάρτυρας

Ἄγνωστος στοὺς ἀρχαίους Συναξαριστές. Ἐγίνε γνωστὸς ἀπὸ τυχαία εὑρεση τῆς εἰκόνος του τὸν 14ο αἰῶνα στὴ Ρόδο, ὅταν ἔσκαβαν παλιὰ σπίτια στὸ νότιο μέρος τοῦ παλιοῦ τείχους. Ἐκεῖ βρέθηκε ἀρχαῖος ναὸς μὲ πολλὰ κατεστραμμένες εἰκόνες καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ καλὰ διατηρημένη εἰκόνα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ τότε μητροπολίτης Ρόδου Νεῖλος ὁ Β΄ ὁ Διασπυρινός(;) (1355-1369) διάβασε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου «ὁ ἅγιος Φανῶ». Ὁ Ἅγιος παριστανόταν σὰν νεαρὸς στρατιώτης, κρατώντας στὸ δεξιό του χέρι σταυρό, πάνω στὸν ὁποῖο ἦταν λαμπάδα ἀναμμένη, γύρω δὲ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὰ 12 μαρτύρια του. Τὸν ἀρχαῖο αὐτὸ ναὸ ἀνοικοδόμησε ὁ Νεῖλος καὶ τὸν ἀφιέρωσε στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Φανουρίου, ποὺ ὅπως φαίνεται συνέταξε καὶ τὴν Ἀκολουθία του. <http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/agiologion/08/27.ht>

**π. Γ. Θ. <https://www.youtube.com/user/KERMENI> (βλέπε στις πληροφορίες:
τα αρχεία μου -για δωρεάν κατέβασμα-, μπλογκ, φέισμπουκ)**